



Žareče ognjišče ljubezni.

H. B.
(Konec.)

Človek je včasih naravnost kurje slep. Pred seboj ima kar išče, pa ne vidi in ne najde. Vzrok je pa ta, ker njegovo dušno oko mrena prerašča. Ne vidi, ker nima vere, ali mu ta kvečjemu še svetlika, kakor očesna luč skozi mrežo. Ljubezen, velika in nesebična, mu je simpatična, si je želi, naj jo najde pri komerkoli. Toda pri tem ne pomisli, da se taki dragoceni biseri ne pobirajo sredi ceste. Ljubezen, ki na zemljo izžareva pred vsem iz božjega Srca Jezusovega, je na polju ljubezni najlepša in najplemenitejša cvetlica. A kdor se hoče naslajati ob njenih opojnih vonjavah, jo mora s korenino izpuliti in presaditi v svoje srce. Njena korenina je vera, njeno steblo upanje, njen rdeči cvet je prava ljubezen. Cvet bi marsikateri rad odtrgal, za korenino in steblo pa ne mara. Taki so moderni iskatalji nesebične ljubezni in neskaljene sreče. Zato ju ne najdejo.

Sredi preteklega stoletja je nastopil nemški apostol evangelija ljubezni Moric pl. Egidy. Ni dvoma, da je bil idealna duša in imel pri tem plemenite namene. Kot častnik nemške armade, ki je že od nekdaj stavila vse svoje upe na mrzlo orožje, dokler je ni v svetovni vojski temeljito ogoljufalo, je v svoji naravni plemenitosti že naprej videl in vedel, da svaka sila do vremena. V to mrzlo ozračje, ki je je čutil okrog sebe in slutil, da nič dobrega ne pomeni, je hotel vdihniti malo ljubezni. Zasnovo je evangelij svetovnega bratstva. Precejšnji krog somišljenikov in so-apostolov tega novega evangelija je zbral okrog sebe, zlasti ko je iz ljubezni do tega apostolata popustil vojaško službo, da se more popolnoma njemu posvetiti. Toda, kdor je njegovo osebno plemenito prizadevanje malo bolj kritično presodil, je lahko takoj spoznal, da je škoda truda in žrtev, ker konec tega apostolata mora biti velik fiasco. In je bil.

Naravno! Egidy je videl, da je mejkrščansko brat-

stvo radi tolike različnosti ver nemogoče. Da se tej nepremagljivi težkoči izogne, je zavrnil vse vere, razun naravne in začel oznanjati neke vrste krščansko ljubezen, a brez krščanske vere. Vse, kar nas versko loči, tudi božanstvo Kristusovo, je črtal iz svojega evangelija. Ljubezen brez korenine vere je pa isto, kot cvetlica brez korenine. Zvené, še na tako gorkih prsih. Ljubezen brez vtelešene ljubezni Kristusa, njenega živega vira, se mora potem, ko je bil njen studenec zamašen, kmalu osušiti. In tako je bilo. Ljubezen je moč, so napisali na grob Egidyju. Toda ljubezen, ki jo je on oznanjal, ljubezen brez verske podlage, brez živega vira, Žarečega ognjišča ljubezni, je imela slabo moč. Dokler je on živel in s svojo ognjevito osebnostjo vžigal svoje prijatelje, je še nekako šlo, seveda le v zelo omejenem krogu. Po njegovi smrti je pa vez ljubezni in bratstva hitro odpovedovala. Danes ve o njegovem kraljestvu ljubezni le zgodovina poročati, kot o nekem idealno zamišljenem poskusu, ki je doživel popolni fiasco, kakor sto in sto drugih slične vrste.

Kljub vsem fiasco se pa še vedno dobe taki, ki ne prenehajo sanjati o nekem bratstvu človeštva brez njege, ki je naš brat postal, da celo brez Očeta, v katerem in po katerem smo vsi bratje in sestre mej seboj. Tako bratstvo so oznanjali francoski jakobinci, ki so se iz same čiste bratovske ljubezni kopali v bratski krvi. Tako bratstvo so oznanjali ruski boljševiki, katerih bratovska ljubezen je pa danes čisto podobno oni volka do ovce. Tako bratstvo oznanjajo tudi naši socialisti, katerih vsa ljubezen je v širokih ustih, kjer pa ona ni doma. Ko bi se jim posrečilo s svojim "evangelijem" zastripiti celi svet, kar tako žele in si prizadevajo, potem bi morala ta nebeška hčerka po najkrajši poti v nebesa nazaj, če ne bi hotela gledati, kako bratska kri v potokih teče po zemlji.

Prava ljubezen je cvet vere, je iskra Žarečega ognjišča ljubezni, presv. Srca Jezusovega. Le ona more zanetiti dovolj močan ogenj, ki bo ogrel in pregrel premla človeška srca, da bo v njih zadosti prostora za vse, za katere je tekla rešnja Kri našega brata Jezusa Kristusa. Zato pa, kdor vas snubi pod krinko ljubezni, vprašajte ga, če je njegova ljubezen pognala iz vere. Vprašajte ga, če si je ogrel srce pri Žarečem ognjišču ljubezni, živem, nevsahljivem viru prave, nesebične ljubezni. Ako se vam bo porogljivo nasmehnil, ali vsaj hinavsko zavil svoja usta, vedite, da vam prodaja judovsko blago, ki se skoroda v roki raztrga, ko ga neseš iz prodaj-

jalne domov. Dokler bodo taki lažiapostoli oznanjali evangelij ljubezni, le nikar ne pričakujmo pomladi na svetu, vsaj ne trajne majniške pomladi, ki je že odločilno premagala zimo. Kako januarsko pomlad še, a nad to se zima kmalu britko maščuje, zakaj pred svojim časom sili na oder narave. Danes kljub vsej kričeči reklamni za svetovno bratstvo ni opaziti še nikakih znamenj majske pomladi. Pa jih tudi nikar ne pričakujmo, dokler Ljubezen ne bo ljubljena, temveč rajši prisrčno zdihujmo:

Srce Jezusovo žareče ognjišče ljubezeni — Usmili se nas!



S p o m i n i .

G. M. Trunk.

(Dalje.)

Enako je bilo tudi pri upravi. Ker je bila uprava po mirovni pogodbi v naših rokah, smo jo tudi uravnali tako, kakor bi bilo res že vse naše. Oblasti so šle v marsičem predaleč, pred vsem glede sekvestrov. Ko je plebiscitna komisija zahtevala, da se dvignejo, in so se morali na to zahtevo opustiti, je to slabo vpljivalo, kakor pač vsak umik slabo vpljiva, a porazilo nas to ni! Le poglejte Sele, Slov. Plajberk, Bistrice, Lože . . . Tu nismo izgubili niti enega glasu, na spodnjem Koroškem morda nekaj, a nikakor takih stotin, kakor so se pokazale pri preštevanju glasov. Dobrlaves n. pr. nima veleposestev, kjer bi mi morali "retirirati," ker je bil benediktinski samostan na naši strani, in vendar smo se mi tam uštelili za več kot 400 glasov! Ne bijmo samih sebe po zobeh! Razlogov za propad moramo iskati kje drugje, pri upravi so bili le nedostatki, ki so nam pač škodovali, a nas niso pokopali.

A čemu uprava ni pustila vse pri starem? "Quieta non movere! — Pusti pri miru, ako gre" — je prav pametno načelo. Kritika propada je videla tudi v tem "vzrok" poraza. Res so bili marsikje preradikalni in bi imeli pametneje postopati. Prenapetneži so veliko pokvarili. V Borovljah smo se morali še v zadnjih dneh pred glasovanjem prav resno

boriti proti radikalnim zahtevam, pri katerih ni šlo toliko za stvar, kakor za osebne momente. In tako je bilo gotovo tudi kje drugje, ker je večina pač mislila, "da je že vse naše." A prosim vas, ljudje božji, ali ni ostalo večinoma vse pri starem? Nismo mogli vsega pustiti pri starem, saj bi drugače jugoslovanska uprava sploh ne bila mogla delati, a Nemeč in magari tudi nepoboljšljivi nemškutar, ako ni bil zloben, je mogel priti povsod tudi z nemščino skozi. Naših s tem nismo nikogar odbili, a od nasprotnikov bi ne bili pridobili niti živega krsta, če bi bila uprava prav po stari poti — nemškutarila. A kaj bi bili v tem slučaju rekli naši ljudje? Saj ni manjkalo tozadevnih pritožb, o katerih so Narodni sveti dostikrat razpravljali. Ne nosimo še sami prsti na grob, kjer so nas pokopali drugi. Vsak slučaj nam je že "dokaz" in brcamo se še sami, kjer so nas že drugi do smrti obrcali.

Končno pride še vojaščina. Kaj je vojaščina, vsakdo ve. Kako je moralo biti po zasedbi pod takimi razmerami, si more vsakdo misliti. "Rekviriralo" se je na vseh koncih in krajih in vojaška uprava niti pri najboljši volji ni mogla vsega zaščititi. Enako je bilo glede interniranja, ki je bilo v mnogih slučajih nespametno, v drugih naravnost

krivično, kjer je osebna mržnja pogostoma igrala važno vlogo. Gmotno škodo je uprava kolikor toliko popravila, slabega vtisa, moralčne škode, ni mogla. Šele po plebiscitu sem izvedel, kako je vojaščina postopala mnogokje ob črti. Hude krivice so se godile. Naši so molčali, nasprotniki tudi, a oboji so škripali z zobmi in čakali na glasovanje. Kdor bi hotel ta dejstva tajiti, ali zagovarjati, bi se samega sebe go-ljufal. Drugo vprašanje pa je, če so ti nedostatki, obžalovanja vredni dogodki, krivice, mnogokrat brezsrčna krutost, res povzročili naš propad? Usojam si staviti drugo vprašanje: Recimo, da vojaške zasedbe sploh ne bi bilo, ali, ker je to nekako nemogoče, vse bi se bilo na črti vzorno vršilo, vse pravilno, koliko nemškutarjev in omahljivcev bi bili s tem pridobili? Poznam dušo, poznam srca stoterih nemškutarjev, nočem svojega mnenja nikomur usiljevati, a jaz sem prepričan, da bi bili prav malo pridobili, dasi morda opravičuje marsikateri nemškutar zdaj svoje postopanje z zadržanjem vojaštva. Nemškutar je nekaj tako pokvarjenega, da ga vsaka dobrota še bolj zakrknje, a tudi strogost ne izpreobrne. Obžalujem vse nedostatke vojaštva, a jaz ne morem soditi, da je bilo vojaštvo vzrok poraza.

Na podlagi, ki sem jo postavil

zgoraj, da je res narod odločil in smo propadli za 6.000 glasov, sem mnenja, da je bil v tem slučaju edini vzrok našega poraza ta, ker se je rok glasovanja tako zavlekel. Leta 1919. bi bilo mnogo nemškutarjev, socialistov in omahljivcev glasovalo z nami. Do l. 1920. nam jih je vzel čas. Ne smemo vnamar puščati ljudske duše. Narodna duša je bila ob, in nekaj časa po zasedbi, prepovena od novih vtisov, ki so bili vsi za našo stvar ugodni, nekako prestrašena je bila in ni imela časa, da se prav orientira. Splošni vtis je bil: zdaj so Jugoslovani tu, nič ne pomaga, prav nobenega prerekanja ne maramo z njimi. Z zasedbo je prišel kruh, meso, mast. Želodec je pa najboljši agitator.

Naj navedem doživljaj v Celovcu ob zasedbi. Prve dni po povratku iz Pariza pridem v javni prostor, kjer so se dnevno shajali pri čaši vina isti ljudje. Slišim in poslušam njih govorjenje. "No, da smo le jesti dobili!" To je bil tenor vseh glasov. Nihče ni zinil besedice o Srbih, ali izrekel kake žal sodbe. Po osmih dneh sem zopet tam. Isti ljudje. "Je že res, je že res, kruha in mesa imamo, pa prekl . . . drago je vse. Če bo šlo tako naprej, kdo bo še mogel kupiti?" Nemci so imeli še "Staatswirtschaft," dajali po ceni, a seve skoraj nič. Naši so računali po dnevnih cenah. Po osmih dneh že slišim: "Dobro je, pa saj to ni jugoslovanska moka, ali, in meso? To je prišlo vse iz Ogrskega!" in padale so po Srbih prav rezke opazke. Kaj je bilo? Najedli so se. Duša se je pomirila in se začela orijentirati, seve zopet na nemško stran.

Enako se je godilo v coni A. Želodec je bil sit, stradanje pozabljeno. Duša se je nekako pomirila in začela zopet sanjati o avstrijskih pogrnenih mizah, ker so take sanje za nemškutarsko srce silno prijetne. Vsak nedostatek na naši strani je postal cela gora in tako je čas ojeklenil vse nemškutarje in omahljivce, da l. 1920. niti eden ni bil več na naši strani. Čas je postal važen faktor, a žal, ni bil v naših

močeh, da se mu izognemo! Kritiki, tu zastavite svoja persesa!

Čas do glasovanja je bil prekratek, da bi bili nam nasprotni, z nemškim duhom prenasršeni elementi sprejeli nekoliko jugoslovanskega duha, a predolg, da bi bili prvi vtisi ostali. Ljudje so se prenaledli, in kakor Izraelci v puščavi, začeli sanjati o egiptovskih loncih, dasi so bili prazni. V Podljudelju n. pr. se je med socialisti pojavila prav čudna agitacija. Nemci so imeli malo sladkorja, in so dajali mesto tega neko rdečo brozgo, ki je bila naravnost škodljiva, ostudna, s saharinom poslajena. Jugoslovani so prinesli vsaj zadosti sladkorja. Sprva je bilo vse dobro. A ko so se socialisti in njih strastne "babure" sladkorja najedli, so začeli tarnati po "zoftu" in z vso silo agitirali za Avstrijo, češ, tam imajo "zoft". Jugoslavija ga pa nima! To je prinesel čas.

Drugi slučaj. Stara slovenska korenina p. d. Ilič na Kopanju pri Ločah, mi je po plebiscitu pripovedoval, da so se nekaj dni pred glasovanjem na skrivnem priklatile na njegov dom, kjer je bilo okoli 15 glasovalcev, neke nemškutarske babure, ki so njegovim ljudem zmešale glave s tem, da so jim pravile: Poglejte, Avstrija ima "špilce" — vžigalice, Jugoslavija jih nima! In Jože je moral precej brusiti jezik, da jim je glave zopet postavil na vrat, drugače bi bil marsikateri glas odpadel. Opravičeno lahko trdim, da je bilo takih slučajev precej, ker mi smo imeli preveč časa, Nemci pa pravi čas.

To je moje osebno mnenje glede težkoč pri plebiscitnem delu. Ako je res narod odločil, so nas te težkoče ovirale, nam škodovale, a vsaj jaz sem prepričan, da bi ne bile mogle povzročiti našega propada za 6.000 glasov.

Odgovoriti moram še na vprašanje: "Kako smo morali biti tako slepi, da nismo tega videli in do zadnjega verovali v našo zmago?"

Oglasil se bo cel trop ljudi, ki bodo kričali: "Jaz sem videl in vedel! Jaz nisem veroval! Prepričan sem

bil, da propademo!"

Nekoliko sem takim že odgovoril in jih imenoval "šleve," ako iz svojega prepričanja niso izvajali posledic in niso imeli poguma prevzeti odgovornost tudi za posledice, kar bi bili prav lahko, ker več ko propasti nismo mogli. Kakšne posledice bi bile nastopile, ako bi bili popustili, o tem je težko govoriti, ker nihče ne ve bodočnosti. Pa bo kdo rekel: Morda bi se bilo kako zasukalo, da bi bil Korotan vendarle naš? Mogoče! Ne zanikam naravnost. Ampak kolikor jaz razmere poznam in morem presoditi razpoloženje pri antanti, moram s prepričanjem trditi, da bi bila Koroška izgubljena tudi v tem slučaju. Plebiscit, prvi plebiscit seve, je bitka, kdor se pred bitko umakne, bitko izgubi.

Zopet je tudi za nas poučljivo in značilno, kako se je godilo pri "glasovanju" v Šopronju. Ta plebiscit so odredili pri dogovorih v Benetkah. Nemci so hitro spoznali, kam pes tace moli: Šopronj hočejo dati Ogrski. Sicer so zatrjevali, da je devet desetink prebivalstva za Avstrijo, a ker so po plebiscitu na Koroškem in v Šleziji prav dobro vedeli, kako se ljudsko glasovanje "vrši" in je šlo tokrat proti njim, so se z užaljeno gesto nad krivičnim postopanjem, umaknili. Avstrijski predsednik dogovora v Benetkah ni podpisal! (Pri nas so mnogi zahtevali, seve še le naknadno, da naj bi tudi Jugoslavija koroškega plebiscita ne imela priznati.) Nemško časopisje je kričalo, da glasovanje v Šopronju nima pravne podlage, ker dogovor ni pravilno podpisan. Antanta se pa prav nič ni zmenila za taka pravna vprašanja, temveč glasovanje odredila. Opravičeno sodim, da bi se bilo tudi na Koroškem tako zgodilo, če bi Jugoslavija bila res odrekla podpis. Pa se je nekaj pripetilo, kar nam more zopet služiti v pouk. Avstrija je videla, da gre antanta preko nje na dnevni red in se bo glasovanje vršilo. Morda so bili Avstrijci "naivni," prav tako kakor smo bili mi, ali pa so ra-

čunali na svojo privlačno silo, ker je bilo baje devet desetink prebivalstva za Avstrijo, kratko, ugriznili so v kislno jabolko plebiscita in poslali v Šopronj svoje zastopnike. Ko so pa ti videli, da jim ne pomaga nobena "žavba," so plebiscitno komisijo ostentativno zapustili. An-

tanta se pa ni prav nič ustrašila; temveč mirno, brez Avstrijcev in po svojem "izvedla" glasovanje, ki je bilo izpadlo ugodno za Ogrsko, kakor so prvotno hoteli. Prav enako bi se bilo zgodilo tudi na Koroškem, ako bi bili mi komisijo zapustili. Kdo je bolj diplomatično in pamet-

neje ravnal, Nemci v Šopronju, ali mi na Koroškem, o tem si ne upam izreči definitivne sodbe, ker ne vem kakšna kritika bi se bila v tem slučaju v slovenski javnosti pojavila, a bojim se, da bi bilo vse kričalo: "Čemu ste odšli, saj bi bili mi sijajno zmagali!" Ali ni tako?

Tvoj nedeljski tovariš.

Piše Rev. J. C. Smoley.

ŠESTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Množica se mi smili, ker glejte, že tri dni vstrajajo pri meni in nimajo ničesar jesti.

— — Mark, 8. 2.

Kar nam pripoveduje današnji evangelij, je jako zanimivo in krasno. Kristus uči množice v puščavi. Je na gori, okoli njega pa ljudstvo — — kakor ovčice okoli svojega pastirja.

Pojdimo tudi mi danes v duhu v ono puščavo h Kristusu, pazimo, kaj se tam godi! Je vse tako poučno!

Tri stvari si hočem izbrati za naše današnje premišljevanje: 1. — gorečnost ljudi; 2. — srečo teh ljudi; 3. — Gospodov zgled usmiljenja.

— o —

Ogromna množica je bila zbrana okoli Gospoda v puščavi. Sv. Marka, katerega evangelij se nam danes čita, pravi: "Tistih pa, ki so jedli, je bilo okoli štiri tisoč." Sv. Matevž, ki opisuje tudi ta dogodek, pravi pa še natančneje: "Tistih pa, ki so jedli, je bilo štiri tisoč mož, brez otrok in žensk" (15, 38). Velika množica mož, žensk in otrok!

Niso pa prišli samo od blizu, prišli so tudi od daleč. Gospod sam nam to pove, ko govori aposto-

lom: "Množica se mi smili, ker glejte, že tri dni vstrajajo pri meni in nimajo ničesar jesti; in ako jih odpuštim lačne na njih dom, bodo onemogli na potu; nekateri izmed njih so namreč prišli daleč."

In vstrajali so pri Gospodu tri dni, kakor vidimo iz Gospodovih besed.

Vstrajali so, ni jim bilo mar, da so morali prenočevati pod milim nebom, ni jim bilo mar, da jim bo treba iti daleč, daleč domov, ni jim bilo mar, da so vse, kar so imeli seboj, že porabili.

Njihove misli so bile obrnjene edino le na Gospoda: pri njem so hoteli biti!

Kako krasen zgled gorečnosti za nas vse!

Ko bi bili mi blizu te gore, kjer je Kristus učil, bi li bili pohiteli k Gospodu? Bi li bili vstrajali tri dni pri njem?

In glejte, prijatelji moji, Gospod je blizu nas — — on je sredi med nami! Je tu med nami v hiši božji; on nas tu uči, vsaj spolnjuje cerkev njegov ukaz: "Učite vse narode, učite jih spolnjevati vse, kar sem vam zapovedal"; tu nas nasičnje s kruhom, mnogo vzvišenejšim, kakor je bil kruh v puščavi, tu nam skazuje svoje usmiljenje.

Zbirajmo se radi okoli Gospoda! Naj nas ne straši daljava, naj nas

ne zadržujejo razne skrbi; Bog nas ne bo zapustil, kakor ni zapustil množic v puščavi.

Psalmist David je napisal besede: "Veselil sem se, ko mi je bilo rečeno: V hišo Gospodovo pojdemo!" Te besede ponavljamo lahko mi kristjani vedno, kadar gremo v cerkev. Kako srečni trenutki, ko smo v cerkvi, ko smo blizu svojega Kristusa!

Poglejmo pa sedaj srečo te množice, ki je bila zbrana okoli Kristusa.

Bili so kakor otroci pri svojem očetu, kakor ovčice pri svojem pastirju. Bili so pri njem, ki je bil tako usmiljen, tako dobrotljiv, ki je bil vsegamogočen; bili so pri svojem Odrešeniku, zato so bili pa srečni.

Prijatelji, to srečo imamo lahko tudi mi. Tudi z nami je Gospod, tudi pri nas more biti Gospod. Od nas je to odvisno — — Gospod hoče biti pri nas.

Skrbimo, da bo Gospod v našem srcu. In on bo v našem srcu, če bomo imeli vero, upanje in ljubezen!

Kako srečen, kdor ima Gospoda v svojem srcu — — kako nesrečen, kdor ga nima!

Ako nimamo Gospoda v svojem srcu, k komu pojdemo po resnico? Ali bomo šli k ljudem, ki so kakor trst, katerega maja veter semtertja? K ljudem, ki trdijo to, kar bo-

do jutri zanikali? K ljudem, ki s svojim razumom ne morejo niti tega zapopasti, kar je na zemlji, pa bi hoteli učiti in razlagati resnice, ki se tičejo Boga in vere? O, kako bi se mi goljufali, zidali bi na pesek!

Ako nimamo Gospoda v svojem srcu, h komu pojdemo po tolažbo? Življenje nam nalaga toliko križev in težav, toliko bridkosti in trpljenja, da nam je tolažba potrebna — toda pri ljudeh ne bomo tolažbe našli. Kako naj se tolaži ta, ki je morda že leta in leta priklenjen na bolniško postelj, kateremu ni več zdravniške pomoči? Človek brez Kristusa nima tolažbe, kdor ima Kristusa v svojem srcu, bo vedno našel tolažbo.

Ako nimamo Kristusa v svojem srcu, kdo nam bo dajal moč v našem poslednjem boju? Bomo šli k ljudem? Nam bodo li ti mogli pomagati? Človek brez Kristusa nima tolažbe v poslednji uri, zato ker nima upanja; in če tisočkrat trdi, da se smrti ne boji, bo lagal samemu sebi. Bogokletnež Voltaire je rekel nekoč: "Umrl bom med smehom, če bo mogoče." Toda ni umiral med smehom, ampak v obupu je divjal.

Skrbimo nadalje, da bo Gospod v naših družinah. Kjer je Gospod, tam je mir, tam je ljubezen, tam je sreča. Ko je Kristus na križu umiral, ko je ležal v grobu, poskrili so se apostoli vsi nesrečni v neki hiši; od velikega petka pa do velikonočnega jutra niso imeli pokoja — in zakaj? Omajala se jim je vera, vest jim je očitala, ker so zapustili Gospoda. Njihovo bivališče je bil kraj nepokoja, kraj strahu, kraj nesreče. Na velikonočno jutro pa se jim je prikazal Gospod, stal je sredi med njimi in jim rekel: "Mir vam bodi!" Gospod je bil z njimi, in z Gospodom sta prišla mir in sreča!

I v naših hišah, v naših družinah bo mir in sreča, če bo bival v njih Gospod. Kjer ni Gospoda, kjer vlada nevera, kjer je slišati mesto molitve samo preklinjanje, tam ni miru, tam ni sreče!

Vrnimo se v duhu še v puščavo, k Gospodu.

Kako ljubeznjive so Gospodove besede: "Množica se mi smili; ker glejte, tri dni že vstrajajo pri meni in nimajo ničesar jesti." Besede usmiljenja in ljubezni! Ni pa Gospod ostal pri sami besedah, v svoji vsegamogočnosti je lačne tudi nasitil.

Predno je zapustil ta svet, je rekel Gospod: "Zgled sem vam dal, da tako storite, kakor sem storil jaz."

Zgled usmiljenja nam je dal Gospod v današnjem evangeliju. Tudi mi ne smemo pozabiti teh, ki so v potrebi.

Usmiljenje je veliko dobro delo pred Bogom; Bog vam bo vsako dobro delo usmiljenja plačal, da niti sami ne boste vedeli za to. Za skorjico kruha, za kozarec mrzle vode plačal te bo Bog obilneje, kakor upaš sam. Z usmiljenjem zadožil boš božje usmiljenje. "Blagor usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli," pravi Gospod.

Te tri nauke iz današnjega evangelija si vtisnite v srce: bodite goreči v službi božji, skrbite, da bo Gospod ostal pri vas, bodite usmiljeni! In srečni boste, kakor so bile srečne množice pri Gospodu v puščavi. Amen.

—o—

SEDMA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Varujte se lažnjivih prerokov.

— — Mat. 7. 15.

Važen je Kristusov opomin v današnjem evangeliju: "Varujte se lažnjivih prerokov." Lažnjivi preroki so vstajali že ob Gospodovem času, vstajali so ob času apostolov, tako da so morali ti pogosto svarti vernike pred njimi. Sv. Pavel piše v listu do Rimljanov: "Prosim vas, bratje, pazite na tiste, kateri delajo razpore in pohujšanje proti nauku, ki ste se ga naučili, in ogibajte se jih" (16, 17.) V pismu na Tita (3, 10) piše: "Krivovernega človeka posvari enkrat ali dvakrat in potem se ga ogiblji." V listu do Galačanov (1, 9) pravi: "Če vam kdo oznanja kak drug evangelij, bo di preklet." In pri sv. Janezu be-

rem: "Če pride kdo k vam, in ne prinese tega nauka, ga nikar ne sprejmite v hišo in ga nikar na pozdravite" (11., 10).

Prijatelji moji, lažnjivi preroki vstajajo tudi danes in bodo vstajali po Gospodovih besedah prav do konca sveta. Gorje njim, ki se bodo dali od njih zapeljati; pogubljeni bodo na veke.

Je jako važno, da poznamo lažnjive preroke, da se ne bomo dali od njih zapeljati. Kako pa jih bomo spoznali? To je važno vprašanje. In Kristus Gospod nam je to jasno povedal. V današnjem evangeliju nam jih slika: "Prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so grabežljivi volkovi. Po njihovih sadovih jih boste spoznali." Pokazal je pa še druga znamenja, po katerih nam bo mogoče lažnjive preroke spoznati. Jaz vam hočem danes pokazati dve vrsti lažnjivih prerokov, ki se javljajo posebno v naših časih.

—

Prva vrsta, na katero vas hočem opozoriti, so brezverci.

Prihajajo v ovčjem oblačilu; pravijo, da hočejo ljudstvo poučiti, da jim prinašajo prosveto in napredek; toda znotraj so grabežljivi volkovi, oni hočejo ljudstvo pokaziti.

Uče, da ni Boga, da Kristus ni Bog, da je s smrtjo vsega konec, da ni večnosti, ni nebes, ne pekla itd. Da so taki ljudje lažnjivi preroki, mi ni treba nadalje dokazovati — po njihovih besedah jih spoznate sami; in Kristus Gospod je sam jasno rekel: "Kdor ne veruje, bo pogubljen."

Treba je pa dobro paziti na njihove besede, kajti njihova usta so polna laži. Pravijo, da omikancem, izobražencem ni treba vere; vera je po njihovih besedah dobra samo za nevednega človeka. Ravno narobe je resnica: največji učenjaki so imeli globoko, živo vero. Take trditve so samo limanica, s katero hočejo ljudi loviti, je to njihova ovčja obleka. Ne bom vam imenoval veliko učenjakov, ki so bili globoko verni. Eden najslavnejših zvezdoslovcev je bil Newton; ta se je vedno odkril, kadar je izgovarjal

božje ime. Zvezdoslovec Kepler je napisal veliko učenjaško delo, in ob koncu hvali in slavi Boga, ki je tako krasno svetovje vstvaril. Fizik Volta je bil goreč kristjan in ni nikoli zamudil božje službe. Slavni inženir Lesseps, ki je izdelal načrte za Sueški prekop, je bil pobožen sin katoliške cerkve. Predno je pričel z delom, daroval je svojemu župniku stotisoč frankov, da bi jih razdelil med reveže, da bi si s tem delom usmiljenja zadobil božji blagoslov. Znani naravoslovec Linne je bil prav otroško pobožen. Globoka, prava učenost in veda vodi človeka k Bogu, edinole površnost privede človeka končno v brezverstvo.

Poglejte pa sedaj, prijatelji, kako mnogim in neumnim trditvam morajo pogosto neverci verjeti, če hočejo res biti brezverci: to je da ne bi morali verovati v Boga. Morajo verovati, da se je svet sam napravil, morajo verjeti, da so rastline i. t. d. nastale same, in vse to iz materije, tvarine! Uho je samo nastalo, da sliši, oko, da vidi itd. Vse to verujejo . . . Boga pa zametujejo!

Druga vrsta lažljivih prerokov, na katere vas hočem opozoriti, so ti, ki sicer verujejo v Boga, verujejo v Jezusa Kristusa, to vero tudi uče, toda nočejo poslušati Kristusove cerkve.

Kristus nam je zapustil svojo vero — edino pravo, zveličavno vero; in kot varhinjo, čuvarico te svoje vere je postavil svojo cerkev, učeco cerkev — to so škofje združeni z najvišjo glavo cerkve, z rimskim papežem, ki je naslednik sv. Petra. Njim je rekel: "Učite vse narode!" Njim je rekel: "Jaz ostanem pri vas vse dni do konca sveta." Njim je rekel: "Karkoli boste zavezali na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih; in karkoli boste razvezali na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih." Njim je rekel: "Kdor vas posluša, mene posluša; kdor vas zaničuje, mene zaničuje." In sv. Petru je rekel: "Pasi moje ovce, pasi moja jagnjeta."

Edino le cerkev je torej čuvajka pravega in čistega Kristusovega na-

uka. In kdor uči in oznanja nauk, kakor ga uči cerkev, ta je pravi prerok; kdor pa uči nauk Kristusov in je pri tem nepokoren cerkvi, kdor uči to vero po svojem lastnem razumu — ta je, prijatelji moji, kriv prerok! To je razvidno iz Kristusovih besed: "Ako pa cerkve ne poslušaj, naj ti bo kakor pogan in očiten grešnik!"

Bilo jih je že mnogo, ki so se zmotili v veri; toda vsi se niso obnašali enako: nekateri so svoje zmote spoznali, se podvrgli cerkvi; drugi so cerkveno razsodbo zavrgli in ostali trdovratni v svojih zmotah.

ZAHVALA.

Kakor čujemo od našega vrlega potovalnega zastopnika Mr. Mladiča, so se preč. gg. duhovniki radi odzvali našemu apelu nanje, naj bi za mesec maj priporočili naš list svojim vernikom. Vsploh kaže koliko to pomaga. Bodi tem potom vsem in vsakemu posameznemu izrečena najprisrčnejša zahvala. Prav tako prisrčna hvala pa tudi vsem lokalnim zastopnikom in ostalim prijateljem našega lista za vsako šmarnico, ki so jo položili na altar naše brezjanske Matere. Naj jim ona stotero povrne ves trud!

Urednik.

Zmota se da popraviti in če bi kateri morda še tako globoko padel — zmotljivi smo vsi; tudi Peter je padel jako globoko. Toda kdor je v veri pokoren sv. cerkvi, on je pravi oznanjevalec vere. Nepokorščina nasproti cerkvi pa napravi iz človeka — in če bi bil njegov značaj sicer čist ko kristal — krivega preroka: "Naj ti bo kakor pogan!", pravi Kristus.

Vidite, prijatelji, tu imate znamenje od Jezusa Kristusa samega, po katerem morete spoznati lažnjivega preroka, dasi morda prihaja v ovčjem oblačilu: "Če je pokoren cerkvi, verujte mu; če ne posluša cerkve, ne verujte — je lažnjivi pre-

rok, o katerem pravi Gospod: "Varujte se lažljivih prerokov."

Nam Slovanom sta oznanjala Kristusov evangelij sv. Ciril in Metod. Poklicana sta bila v Rim, da bi zagovarjala svoj nauk, ker so ju nemški duhovni tožili, češ, da učita krivo vero. Kaj sta storila Ciril in Metod? Sta li zavrgla poziv? Ne! Z radostjo sta šla v Rim, in njun nauk je bil potrjen.

Seveda ta, ki je v zmotah, mora biti jako ponižen, da se podvrže sodbi cerkve, ki je njegove zmote, krive nauke, obsodila; toda ravno ponižnost je prva čednost, katero nam Kristus priporoča: "Učite se od mene, ker jaz sem krotak in od srca ponižen." Lažnjivi preroki pa — in teh je bilo mnogo — so smatrali sebe za nezmotljive in so zavrgli cerkev.

To ste dve vrsti lažljivih prerokov, na katere sem vas hotel opozoriti: brezverci in ti, ki se nočejo pokoriti sv. cerkvi. Obojih se varujte; ne dajte si vaše vere ukrasti. Edino pravo vero ima sv. cerkev, v nji vstrajajte do smrti. Amen.

OSMA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Otroci tega sveta so modrejši v svojem rodu, ko otroci luči.

— — Luk. 16, 8.

Nekako čudna se nam zdi prilika, katero nam pripoveduje Gospod v današnjem evangeliju.

Nek oskrbnik je zapravil premoženje svojega gospodarja. Ta ga je pa sedaj pozval, da naj da račun od svojega gospodarstva. In oskrbnik je rekel sam pri sebi: "Kaj bom storil? Moj Gospod mi je vzel gospodarstvo! Kopati ne morem, berati me je sram . . . Kdo se me bo usmilil? Kdo me bo vzel pod streho?"

In je uredil vse hitro in pametno.

Sklical je dolžnike svojega gospoda in vsakemu zbrisal nekoliko njegovega dolga. — Ti si dolžan mojemu gospodu sto čebrov olja, napiši petdeset! — Ti si dolžan

sto mernikov pšenice, napiši jih osemdeset!

Gospod ni pohvalil načina oskrbnikovega, pohvalil pa je njegovo zvitost in prebrisanost, kako je poskrbel za svojo prihodnost. Rekel je: “Otroci tega sveta so modrejši v svojem rodu, ko otroci luči.”

To očitanje, prijatelji moji, se tika nas katoličanov, nas otrok luči, ki nismo tako prebrisani, tako zvit, kakor so sovražniki Boga in cerkve. Oni delajo in se trudijo, napeenjajo vse sile, mi pa držimo roke v žepih. Oni čujejo, mi pa spimo. Oni pojejo, mi pa jokamo.

Oglejmo si danes naše napake in si poiščimo zdravila za nje!

Oglejmo si najprej **otroke tega sveta!**

So polni življenja, delavnosti in živahnosti; pri svojem delu imajo oči in ušesa odprta. Trgovec napenja vse moči, da bi razširil svojo trgovino. Farmar poskuša vse na svojem polju da bi bila boljša letina; naročuje razna semena, prebira kmetijske časnike in razprave, premišljuje in špekulira. Poglejmo politike! Govore, razširjajo liste, prirejajo shode, zbirajo prijatelje, obiskujejo volilce, da bi bila na dan volitev zmaga njihova. Tako dela svet, otroci tega sveta: agilni so, delavni na vse kriplje!

Kaj delamo pa mi?

Tožimo, kako vera propada, da je mladina vedno bolj razposajena, da so cerkve mnogokrat prazne, plesne dvorane pa polne . . . In kaj mnogokrat storimo? — Nič!

Stariši, vi imate poredne, razposajene otroke pred svojimi očmi, pod svojo oblastjo. Sami jih ne morete strahovati, a v cerkev in v katoliško šolo jih ne pošiljate!

Delodajalci, kapitalisti, vi imate po svojih tovarnah delavce z brezverskim, revolucionarnim mišljenjem! Vaš zgled jim tega ne bo izginal, dokler se sami smejate, zabavate, veseljačite, zraven pa zabavljate, mislite, da bo vse prišlo samo-obsedi . . . Se motite!

Vi, kateri ste še dobri, molite,

hodite k sveti maši, pa mislite, da je to za katoličana že dovolj! Kar priznajmo, da smo počasneži, brezbrizneži, lahkomišljenci, zanikrneži.

“Ustanovimo katoliško društvo,” pravi eden v župniji; “združimo se!” Šest, osem, deset mož je navdušenih, ostali pa so hladni, nezaupljivi!

Po župniji so razširjeni protiverški časniki; župnik opominja in prosi, da bi si naročili katoliške liste! In koliko jih je, ki svojega župnika poslušajo!

Za kak dober namen ni denarja; če je pa kak ples, kaka zabava, bo pa vsega dovolj; za cerkev pa ne more dati niti rujavega centa!

Kaj storimo, da bi zmagala dobra stvar? Da bi utrdili vero? — Nič! Dandanes se ljudje pogosto boje storiti kaj dobrega.

Shakespeare nam v eni svojih žaloiger predstavlja kraljevega princa, neusrašenega junaka v boju, pa velikega strahopetneža pred javnim mnenjem. Vidi očeta umirati, rad bi jokal, pa je potlačil solze, ker se je bal, da bi se mu prijatelji smejali. Vprašal je potem enega svojih prijateljev: “Kaj pa bi si bil mislil, ko bi me bil videl jokati?”

“Da si kraljevski hinavec.”

“Vsi bi tako mislili,” je rekel princ, “zato ne jokam.”

Glejte vašo podobo, katoličani našega časa. Vera umira . . . poštenost umira . . . zasebni in družabni mir izumira . . . vi pa si ne upate jokati, ker se bojite, da bi vas imeli za nazadnjake.

Pa je še veliko hujše.

Iz samega strahu, iz samih ljudskih ozirov, edinole radi javnega mnenja podajamo pogosto roke sovražniku in se z njimi bratimo.

V župniji je n. pr. napovedan sv. misijon. Koliko pišejo in rujejo nasprotniki proti njemu! Umrli je pa prostozidar, ni hotel slišati ničesar, da bi se spravil z Bogom, zavrgel je njega in zakramente, katoličani se pa udeleže njegovega pogreba! Oče socialist noče prinesti otroka h krstu, krstijo ga po “Marksovem”

obredu, norčujejo se iz naše vere, katoličani pa gredo na pojedine v čast novorojenca . . .

Potem pa pravijo, da je svet hudoben, da vera izginja, da se dobrim slabo godi in da hudobni triumfirajo!

Vzrok temu je naša brezbriznost, naša zanikrnost, naš strah — — — naše izdajstvo. Ni li to sramota za nas?

Učimo se od apostolov!

Niso samo molili, niso se samo pokorili, hodili so od kraja do kraja, opominjali, svarili, učili.

Učimo se od prvih kristjanov!

Molitev sv. obhajilo, čitanje sv. pisma, vse to je bilo njihovo dnevno opravilo, bila je njihova vsakdana potreba. Šli so pa in nesli svojo vero tudi k sosedom, v družine, na trg, v kraljeve palače, kjer jih je večkrat čakala ječa in smrt.

Učimo se od svetnikov!

Bili so goreči do skrajnosti pri razširjanju božjega kraljestva, pri spreobračanju grešnikov, pri popravljanju pohujšanja od strani brezbožnežev.

In kaj delamo mi? — Nič!

Vstanite, prebudite se, katoličani, v boj, prijatelji moji, za sveto vero katoliško, v boj za vaše družine! Na tem kraju, kjer so vaši predniki postavili svoj pomnik, svojo cerkev, trofej katoliške vere, na tem kraju naj bi vi spali? V vaših družinah, kjer je vladal Kristus, naj bi visel križ zaprašen, umazan od pajčevine? V vaših društvih, ki temelje na geslu “Verujem v Boga” naj bi se šopirili mlačneži? Šopirili sovražniki Boga in cerkve?

Cerkve ne bo izginila nikoli, bo stala na veke.

Res je, da se je mej tem, ko so apostoli spali, pričelo Kristusovo trpljenje; toda ni li temu sledilo njegovo vstajenje od mrtvih, ni li sledil veličastni aleluja?

Cerkve ne bo umrla.

“Otroci sveta,” pravi nek francoski pisatelj, “vi mislite, da ste cerkev uničili, toda med tem, ko se vse okoli vas ruši, morate prisiljeni priznati, da edino še cerkev stoji po-

konci. Računajte, kaj vam je ostalo. Oznanjali ste naravno vero; kdo se po njej ravna? Vstvarili ste filozofičen nauk, ki naj bi nadomestil božje razodenje; kje so vaši verniki? Proglasili ste neodvisnost razuma; a od tega časa, kar je postal svoboden, ravna kakor blazen, ne vedoč, kam bi se zatekel . . . Popačili ste božjo besedo, širili ste dvome in brezverstvo, toda vzgojili ste ljudstvo tako, da so sedaj vsi narodi v nesreči, da se človeška družba zvija, da pada, da vstaja edino le, da pade znova!"

Bili ste prebrisaní, otroci tega sveta. Upali ste, da bo svet pozabil na božjo vero, uvedli ste vero, kult razuma, materijo, klanjanje zlatu; toda ljudstva zahtevajo od vas vse kaj drugega! Kako to, da so padli vaši maliki? Ali niste imeli sredstev, da bi jih bili ohranili? Imeli ste in imate moč v rokah; preganjali ste in preganjate, mučite sinove božje, pošiljali ste jih v prognanstvo . . . In danes poskušate znova. Danes se pehate med priprosto ljudstvo, v svoji zvitosti in hinavščini hočete zadati Kristusu in njegovi cerkvi

nove rane. Padli boste, zopet boste padli in obležali za vedno! Sinovi, otroci luči, vstanite vi!

Sredi teh žalostnih, nesrečnih razmer ostaja pa še sidro naše rešitve — naša sveta cerkev. Krasna kakor v prvem svojem letu cvete še danes v svoji lepoti in moči. Niti en člen njene vere še ni izginil, niti en člen še ni bil pridejan k naukom, ki so prišli iz ust njenega Vstanovitelja, Kristusa. In polna je življenja. Brez prenehanja uči narode, rodi kreposti, ustvarja svetnike.

Cerkev živi! A ona ne samo da živi, ona edina obstaja ob socialni epidemiji, ki ruši dan za dnevom ostale naprave in institucije. Da še več: ona edina stoji na straži, da bi obvarovala družabni red, ki je ogrožen od vseh strani.

Cerkev brani družino proti idejam, ki jo hočejo uničiti. Cerkev brani zasebno imetje proti bogatim samim, ki so radi svojih nazorov vzrok, da ljudstvo gleda na premoženje, na kapital ko na kak rop, plen. Cerkev brani avtoriteto proti nasilnikom, ki hočejo vsako oblast zrušiti.

Cerkev je, ki se trudi, da bi zadržala drveči se plaz, ki grozi požreti vse. Cerkev je, ki pazno čuva nad zgradbo človeške družbe, ki hitro dan za dnevom vzdava kamnje, katere je kladiivo rušiteljev izbilo! Kaj bi bilo iz človeške družbe, ko bi cerkev do vsakega mesta, do vsake vasi, do vsake naselbine ne pošiljala čuječe straže, svojih duhovnov, ki se bore zoper lažnjive nauke krivih prerokov.

Katoličani, vstanite! Ne bojte se! Ne skrivajte se! Ne zvijajte se!

Čemu se, katoliški možje, bojite besed nekaterih brezverskih blaznežev, ki so izgubili svojo vero? Izpolnjujte vestno svoje verske dolžnosti; pristopajte k katoliškim društvom; udeležujte se vedno verskih pobožnosti; podpirajte katoliški tisk! Srčnost, katoliški možje, in nikakih ljudskih ozirov!

Nasprotniki bodo kmalu spoznali, da na polju vere ne odnehate in ne odstopite. S časom vas bodo za vaš moški nastop pričeli spoštovati. In v dan poslednje sodbe vas bo tudi nebeški Odrešenik, vaš sodnik, spoznal pred svojim Očetom. Amen.

Zahvala sester Karmeličank.

Na poročilo o prvi pošiljavi \$200, ki so jih blagi dobrotniki zbrali za stradajoče sestre karmeličanke na Selu pri Ljubljani, sem dobil ob sklepu lista sledečo zahvalo od njih duhovnega očeta Very Rev. Placida Fabiani:

'Najprisrčnejša zahvala vsem! Ljubi Bog tisočero povrni, Vam in vsem blagim dobrotnikom. Hvaležne sestre bodo za Vas in vse darovavce opravile več devetdnevnic. Poleg tega bodo vsak dan skupno molile pred Najsvetejšim, na vse tiste namene, ki so jih darovavci izrazili. Tudi jaz ne bom nikdar pozabil, se jih pri sv. daritvi spominjati.' Kakor torej vidite, smo storili res dobro in

hvaležno delo, ki se nam bo bogato obrestovalo. Kdor ima še kak cent za te dobre in hvaležne duše, ima še vedno priliko, se jih spomniti in se tako udeležiti sadov njih obilnih molitev.

Vsaka naselbina ima več ali manj blagih ljudi, ki jim je pri srcu tuje gorje. Niso bogati. Dolar že težko pogrešajo. Kak kvoder bi pa odrinili, ko bi se kak kolektor ali kolektorica pri njih zglasila, ter potrkala na njih srca. Ker tudi takih dobrih duš, zlasti mej dekleti in ženami, ne manjka, ki bi bile pripravljene to storiti, bi se po malem precej zbralo. Nekatere teh blagih so to že storile. Tako: Mrs. Kopal, Chicago, Ill.

ki je nabrala \$31.75, Mrs. Vavpotič, Chicago, Ill., nabrala \$3.00, Mrs. Ivana Kirar, Waukegan, Ill., nabrala \$25.00, Mrs. Globočnik, Chisholm, Minn. nabrala \$7.00, Mrs. Mevžek, Cleveland, O. nabrala \$10.00, Miss Francka Mohorich, Houston, Pa. nabrala \$11.00, Materno društvo istotam zbralo \$10.00.

Poskusite še druge. Pišite mi po priporočilno pismo, ki Vam je rad pošljem. Napišite name, svoje in darovavcev, ki jih želite v molitev priporočene. Rad jih bom poslal na prostojno mesto. Bodimo usmiljeni, da bo Bog nam enkrat usmiljen!

Urednik.

Konrad Bolanden:



Šentjernejska noč.



Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

Silen tok reke je nato raztrgal mostove in odnesel vse. Coligny je sicer takoj pričel graditi nove mostove, toda vojvoda si je pridobil dovolj časa, da je zazidal odprtino v zidovju. Sam je pomagal pri delu. Njegov zgled vzpodbujal je največjega lenuha k delu, i plemiči niso imeli nikakega vzroka, da bi se odtegovali delu.

Oblegovalci so zgradili na treh krajih trdne mostove. Coligny je pripeljal svoje najhrabrejše čete za napad. Silovito, ne brigajoč se za smrt, pričeli so Hugenoti naskok. Borili so se srdito in divje, toda končno so bili vrženi na vseh točkah s silnimi izgubami nazaj. Naslednje dni je ponavljal admiral svoje naskoke, a vedno brez uspeha. Balafre je bil videti povsod pričujoč. Kjer je bil spopad in tepež najhujši, kjer se je zmaga že skoro nagibala na stran Hugenotov, tu je nenkrat posegla obrovskaja postava junaka vmes, in njegov silen meč je v kratkem času razpršil sovražnike na vse strani.

Dasi vedni porazi niso vzeli poguma Hugenotom, vendar je Coligny že obžaloval, da je pričel z obleganjem trdnjave Poitiers. Pri vsakem naskoku je zgubil precejšnje število hrabrih vojakov, kojih smrt mu ni čisto nič koristila. K temu se je pridružila še bolezen, da ni mogel sam osebno voditi napadov. Vendar ni hotel obleganja opustiti. Njegov ponos se je upiral, da bi ga bil mladeniški junak premagal. V tej stiski je prejel vest, da se bliža kraljev brat, vojvoda Henrik Anjou-ski z armado, da reši Poitiers. Vesel je porabil Coligny to priložnost, da se je pod dobro pret-

vezo lahko umaknil od trdnjave. Sedmega septembra je prenehal z obleganjem. Zavzel je trdne postojanke, da bi se njegove čete okrepčale, in da bi armado, ki se je z obleganjem precej skrčila, ojačil z novimi nabori.

Vojvoda Anjou-ski, preslab da bi napadel sovražnika v njegovih dobro utrjenih postojankah, se je tudi vrnil, da bi ojačil svoja krdela.

Katarina Medici, ki je bila že davno vajena, da spremlja armade v boj, da prenaša osebno vse težave in nevarnosti bitek, da ta način navdušuje in vzpodbuja vojake do skrajnosti, je prišla s svojim sinom Karlom IX. v Tours. Ravno tja so se podali vojvoda Henrik Lotarinški, Henrik Anjou-ski in drugi vojaški izvedenci. V vojnem svetu so sklenili, da napadejo uporniško armado. Istočasno pa je proglasil pariški državni zbor Colignyja za upornika in izdajalca domovine. Razpisali so nagrado 50.000 zlatih kron, katero ima prejeti ta, kdor izroči vladi Colignyja živega ali mrtvega. Zaenkrat pa so se morali zadovoljiti, da so na trgu Greve v Parizu obglavili upornika v podobi.

Mej tem je Coligny dobil nove čete v pomoč; ni si pa želel glavneodločilne bitke, ker je upal, da bo kraljeva armada kmalu pričela trpeti pomanjkanje, in da se bo razšla. Princ Henrik Anjou-ski in njegovi svetovalci so uvideli sovražnikove nakane. Premišljevali so sem in tja, niso se mogli odločiti ne za to ne za ono stran, dokler ni končno prodril bojaželjni vojvoda Lotarinški s svojim mnenjem in zahteval bitko. V brzih pohodih je hitela kra-

ljeva armada proti upornikom.

Admiral je došel ravno v Montcontour, veliko vas ob reki Vienne. Mislil je, da je sovražnik daleč proč. Tu je naenkrat prišla vest, da se bliža kraljeva armada. Coligny, ves presenečen, pričetkoma ni hotel verjeti te vesti, ker se mu je zdelo neverjetno, da bi bil sovražnik dovršil take silne brze pohode. Kmalu je pa videl sam, da je bila vest resnična. Videl je plapolati sovražne prapore. Katoličani so se bližali v vojnem redu, vendar si pa niso upali vpricho sovražnika prekoračiti reke. Še manj veselja so pa imeli Hugenoti, da bi pričeli bitko. Nastopila je noč in preprečila bitko.

V sobici neke kmečke hiše v Montcontour zbral je admiral okoli sebe vojni svet. V sredi sobe je stala široka miza, na kateri je gorela oljnata leščerba, ki je le za silo razsvetljevala sobo in osebe, ki so sedele po klopeh ob zidu. Vrhovni poveljnik je sedel k mizi. Na njegovi desnici je bil vojvoda Henrik Burbonski, prestolonaslednik navarski, poznejši francoski kralj Henrik IV., takrat mladenič šestnajsterih let, upanje in ponos protestantov. Princ se je res odlikoval z naravnimi vrlinami, tako da je bilo upanje v njega opravičeno. Njegova razsodnost in premišljenost je daleko presegala njegova leta. Imel je prirojeno vojskovodsko oko, brez strahu v nevarnostih, hraber in utrjen v težavah in naporih. Ni imel sicer nikake vere, lahkomišljeno in brez pomisleka je prestopal pravne meje, vero je znal jako spretno izrabljati v politične namene. Temu realističnemu razumevanju in pojmovanju stvari je pripisovati njego-

vo poznejšo izpremembo vere, kakor hitro je uvidel, da mora biti kralj Francije katoličan.

Ob admiralovi levici sta sedela grofa Mony in Wolrand, dva stara in izkušena poveljnika.

Ostali častniki so sedeli po klopeh in z napetostjo sledili izvajanjem Coligny-jevim, ki je skušal dokazati, da se treba bitki izogniti.

"Kakor so razmere sedaj, nikakor ne moremo in ne smemo sprejeti odločilne bitke," končal je svoj govor. "Če dobimo Guienne, dobljeno je vse. Sovražnik nam bo sledil v deželo, kjer prebivajo vneti protestanti, ki so tako navdušeni za dobro stvar, da bodo pokončali zadnji košček kruha in zažgali zadnjo koč, samo da sovražnik ne bo imel hrane in strehe. Pri kraljevi armadi se bosta kmalu pojavila pomanjkanje in lakota; kaj pa je vojak brez zadostne hrane, to nas pa uči skušnija. Princ Anjou-ski nikakor ne bo mogel nezadovoljnega plemstva držati pod orožjem. Gospodje bodo odjezdili domu. Nam treba samo čakati na ugoden trenutek, da uničimo armado, ki se bo razšla in umikala. Če pa hočemo udariti že jutri, pa izgubimo lahko vse. Sovražnik je močan, po številu nas morda daleko prekaša. Kakor mi poročajo moji vojniki, dehte kraljevi vojaki hrepeneja, da bi mogli maščevati kri svojih tovarišev pri la Roche—Abeille, pogasili bi radi naše baklje, s katerimi smo požigali cerkve in samostane, v krvi protestantov. Take razpoloženosti ne smemo podcenjevati. Toda ta divji ogenj, ki je nam sedaj še jako nevaren, se bo ohladil na pohodu proti Guienne, kjer pričakuje sovražnika pomanjkanje, trpljenje in tisočero drugih težav. — — To so moji vzroki proti bitki."

Coligny-jevim besedam je sledil tih molk. Mnogoletne njegove vojne skušnje, njegova bistrumnost in prebrisanost, njegovi vspehi, njegova osebna hrabrost in previdnost, da je vedno ravnal, kakor so zahtevali okolščine, končno njegov ugled, so zaprli sapo celo onim stotnikom, ki so hoteli udariti na vsak način.

Princ Henrik Navarski se je nepotrpežljivo premikal na stolu sem in tja. Poln mladeniškega ognja, poln pohlepa po slavnih činih, je hrepenel po bitki. Mislil je, da se bodo upirali admiralovemu mnenju. Molk ostalih častnikov je vzbudil njegovo nezadovoljnost. Po kratkem pomisleku je vstal, da sam odgovori na Coligny-jeva izvajanja.

"Moja mladostna leta in nezadostna izkušnja mi prepovedujejo," pričel je pod krinko skromnosti, "da ne bi priznaval resničnosti vzrokov, katere je navedel največji in najizkušenejši vojskovodja Francije proti bitki. Toda jaz nikakor ne smem in ne morem kaj, da ne bi navedel vojnemu svetu vzrokov, ki govore za takojšnja bitko. — — Če se jutri umaknemo, nam bo sovražnik za petami sledil. Ker ima izvrstno in močno konjico. Ker smo mi iz prebivalstva po deželi ustvarili le precejšnjo pehoto, ki se sicer hrabro bori za nebesa in čisto božjo besedo, ki se pa ne more hitro umakniti, nas bo kraljevo vojaštvo kmalu dohitelo. Naša armada bo morala obstati, se bo morala biti. Ker si danes naše postojanke lahko poljubno izberemo, treba se nam bo biti tam, kjer nas bodo na begu dohiteli; razmerje, lega kraja, bo tam morda za nas skrajno neugodna. Po mojem mnenju je ta okolščina velikanske važnosti.

Grofa Mony in Walrand sta v znak soglasja prikimala. Tudi ob stenah je bilo slišati tiho odobravanje vojnega sveta.

Coligny pa je sedel nepremično, roke je držal križema. Bil je videti kakor kak učitelj, ki opazuje svojega učenca, ki rešuje težavno nalogo. Oči je imel sicer povešene, a kljub temu je dobro videl, kako sta grofa ob njegovi strani s prikimanjem pritrdila izvajanjem. Videti mu je bilo na obrazu, da je bil njegov ponos užaljen.

"K temu pa pride še drug, ravno tako važen vzrok," nadaljeval je princ. "Danes so naši vojaki še navdušeni za bitko, posebno ti, ki imajo dobro orožje in ki so kolikor toliko izvežbani. Naši predikanti so

jih razvneli in navdušili, da lahko primerjamo njihovo navdušenje z navdušenjem Izraelcev, ko so šli na Gospodov ukaz v boj proti Amalečanom, Filistejcem ali kakor so se že imenovali malikovalci onega časa. Kolikorkrat obiščem taborišča naših pešcev, ne morem zadosti občudovati Kalvinovega evangelija in njegovih predikantov, ki so napolnili naše vojaštvo s takim zaničevanjem smrti in, rekel bi, z divjo srčnostjo. Prepričan sem, da bi na dan ukaz en sam polk pehote korakal proti celji armadi Amalečanov, v prepričanju, da bo z božjo pomočjo zmagal. Take razpoloženosti čet in takega duha ne smemo podcenjevati. — — Kaj pa se bo zgodilo, če se umaknemo, kakor da bi iz strahu pred sovražnikom bežali? Navdušenost kmetov se bo ohladila, njihovo bojno razpoloženje in srčnost bosta omajana. Naša armada bi bila podobna Izraelcem, ki so izgubili skrinjo zaveze in bili tepeni od Filistejcev. — — Če se pa spustimo jutri v bitko, borilo se bo naših 25.000 mož kakor levi iz rodu Juda. Mogoče ima princ Anjou-ski več in silneje vojaštvo kakor mi, — — njegovo vojaštvo pa ni tako zaupanja polno in ne dehti tako po bitki, ko naše. — — To so moji dokazi, da bi bil umik jako nevaren in osodepoln, nasprotno pa sprejetje bitke jako ugodno."

"Vzroki vaše visokosti," rekel je grof Mony, "se mi zde tako važni in jasni, da prosim vrhovnega poveljnika, da bi jih uvaževal."

Tudi ostali častniki so se pridružili mnenju princa, pod pridržkom, da treba varovati čast in ugled Coligny-ja.

Admiral je sedel mirno, kakor prej, samo njegov obraz je postal še bolj resen in strog. Sedaj je pa dvignil oči in se zadovoljnim smehljajem obrnil proti Henrikemu Navarskemu.

"Čestitam Vaši kraljevi Visokosti, da ste mogli s svojimi šestnajstimi leti zmagati nad mnenjem izkušenejšega, starega vojskovodje. Vzroki, ki ste jih navedli, da naj sprejmemo bitko, so sicer jako težki, a vendar ne težki dovolj, da bi jaz preklical svoj načrt za umik."

Tri vrste žena.

H. B.

Žene, ki so skozi zakonska vrata prišle v pekel, mesto v nebesa, lahko razdelimo v tri vrste. Oglejmo si iz vsake vrste eno, kot "mušter."

Iz prve vrste. Ura gre na polnoč. Moža še ni doma. Ona sedi ob oknu in gleda, kedaj in odkod bo prišel. Mešanica žalosti in srda se ji vidno bere z obraza. Vedno pogosteje pogleduje skozi okno, a njega od nikoder ni. Prekipevajoč žalost in srd ji napol glasno uhaja skozi usta. S stisnjeno pestjo grozi v smeri, odkoder ga pričakuje. Kdor bi jo opazoval, bi dejal: Tukajle bo pa nočoj grmelo in treskalo. Oblak je tako prenasičen, da ni družega pričakovati kot toče. In res, ko pride mož iz "soft drinka" natrkan domov, začne grmeti in treskati, da so kmalu vsi otroci pokonci. Iz enega oblaka v družega švigajo grozeče strele, da se jokajoči malčki tresejo strahu, timbolj, ker se jim gromeča mama ne zdi varno pribežališče, kakor navadno, pri očetu ga pa sploh nikoli niso radi iskali. Ko se je znilo, gredo vsak v svoj kot h počitku. Vse je zopet tiho. Le smrčanje moža in morda pritajeni vzdih nesrečne žene se čujejo v gluho noč.

Iz druge vrste. Do prihoda moža kakor zgoraj. Žena nemo buli skozi okno. Zastonj! Srce se ji krči obupa. Končno vendar. Dva sta, kakor vedno, on in "Jakec." Mož je eden izmed tistih prijateljev "Jakca," ki postanejo v stanju okajenja posebno zgovorni, če se ne morejo z drugim, se z njim pogovarjajo. Do jutra bi bil pripravljen z ženo kramljati. Toda ona ima "magacinsko" ključavnico na ustih. Zaman so vsi njegovi poskusi jo odpreti. Kot mumija mu odpre vrata, kot mumija jih zapre, kot mumija postavi predenj večerjo in kot mumija gre k počitku, da more zgovorni mož le z "Jakcem" govoriti. Drugo jutro imata pa oba ključavnice, moža glava boli, ženo srce. Tretji dan. Moževa glava je zopet v naravnem stanju, a grlo mu

je zopet neznansko suho. Žena še vedno trdovratno molči. Mož si misli: Muzeja in njegovih molčecih figur se človek kmalu naveliča. Hajdi zopet mej prijatelje "ta kratkega," kjer je veselje doma! Rečeno storjeno. Tako se ponavlja teden za tednom. Nobene besede od strani že-

no srce. Moža ni in ga ni. Slednjič ga vendar pričaka. Hiti mu odpirat, ker ga pozna, da bi sicer začel robanditi in preklinjati. Res, kar vidi se mu, kako je pripravljen na "fajt." Le besedice je treba, pa se bo sprožilo. Toda žena molči kot grob. O, jo srbi jezik, da bi mu brala zaslužene levitě, a se še pravočasno zave, da pijancem pridigati je isto, kakor olje v ogenj zlivati. Da se lažje premaga, pogleda po spečih otročičkih, ki se jim niti ne sanja, v kakem žalostnem stanju stoji njih ata pred njimi. Boga hvali, da ga ne vidi in molči. Tudi drugo jutro, ko vidi, da je mož nekoliko v zadregi, da ji ne upa naravnost v obraz pogledati, ker ga je sram, se sicer ne maščuje, pač pa ne zamudi lepe prilike kovati železa, ko je za to pripravno. Najprej se priporoči Bogu, da bi to, kar ima na srcu, tudi v srce padlo. Potem ga ljubeznivo spomni na žalost in skrb prejšnjega večera in ga prosi, naj ji nikar več kaj takega ne naredi, ker jo to tako boli, da jo otroci skrbeče sprašujejo: Mama kaj vam pa je, da ste tako žalostni? Mož se njene pridige sicer malo otepa, kakor vsake, a se mu vidi, kako mu le možki ponos brani, da ji ne reče: Nikar mi ne zameri, saj ti ne bom več delal skrbi in žalosti! Kar z besedo ni izdal, so dejanja pokazala. Ljubezen in ljubeznivost žene, ki je znala pravočasno na pravo struno vdariti, ga je premagala; morda ne prvič, morda tudi drugič in tretjič ne, o vsaj slednjič.

Žene, ki zdihujete v zakonskem peklu, izprašajte si malo vest, v katero vrsto spadate ve. Če vam bo vest rekla, da v prvo ali drugo, potem vam jaz tako ljubeznivo povem, kolikor pač morem, da ste neumne. Zakaj si še same kurite pekel? Ali ga vam ne možje zadosti? Li ne veste, da se na eno žlico medu več muh vjame, kot na celo kad je-siha?

M. Elizabeta:

TI SPEV SI MOJ!

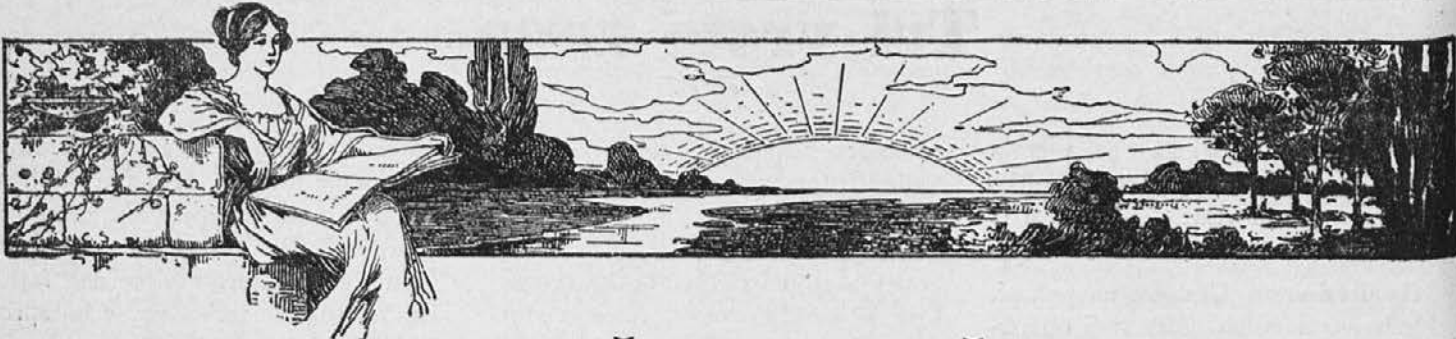
Ave Marija, rajski dar!
Nad zlato solnce Ti si krasna,
presegaš belih lilij žar,
nad zvezdni čar si divnojasna.
Molče strmim v lepoto Tvojo,
saj Take nima zemski vrt;
takrat krasoto duša pije,
ko v Te je moj pogled uprt.

Ave Marija, čisti cvet!
Zaklad globoko v duši nosim,
ki ceniti ne zna ga svet,
v roke ga svoje sprejmi, prosim.
Da lilije deviškobebe
ne zamori ledeni mraz
počiva naj v desnici Tvoji,
obseva naj jo Tvoj obraz!

Ave Marija, spev neba!
Glej, tudi v meni pesem sniva,
vsakdanji svet je ne pozna,
ob Tvojem vznožju le počiva.
Ti spev si moj, nebeška Mati,
neskončno lep, iskren, globok;
izraz najslajši moje duše:
Ti mati — jaz sem Tvoj otrok!

ne. Le bledica na njenih licih priča, da mej tem, ko je šel alkohol možu v glavo, je šel njej v srce. Nekega dne jo moreča, a zapeta žalost v najlepših letih zadušil. Mož ga naprej pije, dokler ga ima za kaj.

Iz tretje vrste. Začetek dejanja kot pri prvi. Čim bolj gre ura na polnoč, tim večja tema objema ženi-



GLASNIK ŽENSKIH DRUŠTEV.

H. B.

Ko sem ženskam določil lastni korner v Ave Mariji, sem dejal, da se bom le takrat sam oglasil k besedi, kadar se nobena druga ne bo. Skoraj me že malo vest peče, da nisem držal svoje besede. Zato me je menda Bog kaznoval. Kako, tega vam danes še ne povem. Samo to vas prosim, da mi nikar korenčka ne strižite, dokler vam ne povem, ker bi ga znale same sebi. Vem, da boste radovedne, kaj se mi je pripetilo, pa le zatajajte se, to je lepa čednost, saj potem, ko vam bom povedal, se boste morale še bolj. Le to vam danes povem, da v tintnik sicer nisem padel, pa bi bil rajši, kakor da se mi je to pripetilo, kar se mi je. Tako sem bil jezen, da bi bil najrajši iz kože skočil, posebno za dobo pasjih dni, samo če bi bilo na zimo zopet mogoče nazaj skočiti. Boste pa morda ve prihodnjic to storile. Zaenkrat preidimo na dnevnih red, kakor pravijo politikarji in razni "mitingarji," kadar kako neljubo zadevo rešujejo, pa je ne morejo ali nočejo rešiti.

1. Tam iz Bridgeporta, kjer naši rojaki iz črne moke bel kruh pečejo, sem dobil sledeče pismo:

Bridgeport, O.

Dragi g. urednik.

Že večkrat sem se namenila nekoliko napisati za naš korner, a sem vedno odložila: Zdaj pa, ko je začela vročina pritiskati, sem se končno vendar odločila, ker se bojim, da bi se mi "tinta" ne posušila. Jako me zanima naš korner. Prvo, kar pogledam, ko pride nova številka, je, kaj kaka mati ali žena piše. Veseli me, da so se začele bolj zanimati zanj. Hvala vam g. urednik, da ste naš po dolgem času vendar le zdramili. Me katoliške žene se res premalo brigamo za naše liste. Ne vem kaj je vzrok, ali

smo preveč boječe, da bi morda ne bilo za tisk, kar bi radi napisale, ali kaj. Jaz mislim, da smo le premalo "korajžne." So li žene nasprotnega mišljenja kaj bolj izobražene in izurjene v peresu kot smo me? Prepričana sem da ne. Same se res imajo za napredne, v resnici so pa le bolj poredne, kot smo me, če nas tudi Vi g. urednik včasih malo v roke vzamete. Kar imajo pred nami, je "korajža." Poglejmo jih, kako pridno sučejo pero. Kar kosajo se, katera bo strupeneje napadla vero in njene zastopnike.

Ko človek bere te dopise, ki so navadno s celim imenom podpisani, kar si še moški vedno ne upajo, ga mora žalost obiti in večkrat rdečica oblititi. Ne bi verjel, da more hči slovenske matere tako globoko pasti, ako ne bi imel črno na bellem, s polnim imenom podpisano. Doma tako dobra, tako verna, morda Marijina družbenica, tukaj pa kakor od samega "ta spodnjega" obsedena. Kar je nekda z rožami krasila, zdaj z blatom obmetava. Jaz kar ne morem zapopasti, kako je mogoče tisto, kar so njih verne matere s toliko ljubeznijo sadile v njih nedolžna srca in so pozneje same s tako skrbjo zalivale in negovale, v kratkem času tako temeljito pomandrati. Nihče drugi kot sam "ta rogati," jim je moral pri tem pomagati, kar je seveda z veseljem storil. Vendar pa upam, da so njih jeziki od njega bolj zastrupljeni, kot srca. Prepričana sem, da je srce marsikaterih teh zaslepljenih v Marijinem mesecu s silo poromalo na domače trate, po katerih so v pomladi življenja in vere kakor beli metulji frfotale od rože do rože, da odberejo najlepše za Kraljico maja v vaškem znamenju. Poromalo je na materin grob ob domači cerkvi, da ga s solzami poškropi, solzami kesanja in domotožja po zorni mladosti v zarji vere. Ko bi jim človeški oziri in razni vražji agenti ne zastavljali pota, bi se bila ena ali druga dvignila in vrnila nazaj na solnčna in rožna pota vere. A dovolj o tem.

Hvala Bogu imamo tudi me še veliko vernih slovenskih mater in žena v naši sredi. Močna, živahno delujoča Materna društva po naselbinah to spričujejo. Ona so za krščanske žene in matere prava stanovska šola. Koliko pobude, koliko tolažbe dobi žena-mati v teh društvi. Obojega je potrebna, da more biti kos svoji vzvišeni in težki nalogi. Prva, takorekoč edina želja vsake ma-

tere, ki se zaveda svojega poklica je, da bi otročičke tako vzgojila, da bi ji večer življenja sladili, ne grenili. Toda kako težka naloga za nas ameriške matere. Vedno jih ne moremo imeti doma zaprtih, če jih pa ven mej drugi cestni drobiž spustimo, se moramo pa vedno bati, da se bodo ne samo po obleki in obrazu, ampak tudi po srcu umazani vrnili domov. Obleka se opere, obraz se umije in sta zopet bela. Srce enkrat umazano, tudi očiščeno ni več tisto, kot prej. Nihče ne ve kako mater to boli, ako je prava mati, kako je tedaj potrebna tolažbe. Potrebna je pa tudi sveta, kako bi mogla svoje drage male obvarovati slabih vplivov oz. jih kar najbolje odstraniti, ko jih opazi. Tu imajo Materna društva vzvišeno nalogo in krasno polje.

Tudi pri nas v Bridgeportu, O. imamo to prekoristno društvo. Le škoda, da je angleško, v katerem se slovenske matere seveda ne čutimo tako domače. A kaj hočemo! Ker je naša naselbina premajhna, da bi mogla vzdrževati svojega, slovenskega duhovnika, moramo biti pač zadovoljne, kakor je. Hvala Bogu, da je tako. Naše društvo glede društvenega življenja in delovanja, tako duhovnega, kakor dobrodelnega, gotovo ne zaostaja za drugimi. Kar tiče duhovno plat vsako četrto nedeljo v mesecu pristopimo k sv. zakramentom, če že ne vse, vendar lepo število. Ob tej priliki ne pozabimo na zaslepljene slovenske žene in matere. Kadar kaka članica umrje, se bere zanjo pet društvenih sv. maš. Kar tiče delovanja za cerkev in bližnjega, društvo pridno skrbi za cerkveno perilo in druge njene potrebe. Posebni šivalni odsek se dvakrat na mesec zbere, da zašije strgano cerkveno opravo. Pa ne samo to. Ako zremo, da je kje kaka reva, ki si ne more sama omisliti potrebne perila, ali kaka druga sirota, ki nima nikogar, ki bi ji kaj zašil ali sešil, se ta šivalni odsek zavzame zanjo in ji potrebno sešije ali zašije, ne glede, kdo in kaj je, našega prepričanja ali ne, naše vere ali ne. Škoda, da je le malo Slovenk pri tem odseku. Vzrok ni pomanjkanje smisla, temveč pomanjkanje potrebnega jezikovnega znanja. Ali bi ne mogla druga čisto slovenska in morda še močna Materna društva tudi tak šivalni klub ustanoviti. Koliko dobrega bi lahko storila cerkvi in bližnjemu. Saj

vboge bomo vedno imeli mej seboj.

Zdaj moram pa skončati, drugače boste g. urednik rekli, da ne znam nehati. Bom pa zanaprej delj časa tiho. Medtem naj pa se druge oglasijo, iz Clevelanda, Jolietta. Tam vas je toliko, da bi lahko za celo Ave Marijo napisale. Dajmo, zbirajmo se okrog svojega glasila Ave Marije in razširjajmo ga. Naš zaveznik je v boju za naše vzore.

Pozdravljam vse čitatelje Ave Maria in vse članice društev krščanskih mater in žena po celi slovenski Ameriki.

Mrs. Mary Hoge,
Bridgeport, O.

Jaz mislim, da, kakor Mrs. Hoge rada bere dopise žena in mater, tako bodo druge vesele njenega dopisa. Krasna pridiga za one žene in matere, ki nimajo smisla za vzore tega lepega društva. Da bi jo le hotele poslušati. Jaz jim samo rečem: Če že pridigarjev po poklicu, nočete poslušati, poslušajte dobro pridigarico iz vaše lastne srede. Jaz bi vam ne mogel bolje in prepričevalneje povedati, kakor vam je povedala ona.

In ve društvenice, ali se vam ne dopade šivalni odsek bridgeportskega Maternega društva, o katerem po vsej pravici velja: Ljubezen je iznajdljiva. In pa ta njegova širokosrčnost, ki je lastna ljubezni. Bodi karkoli, dober ali slab, katoličan ali nekatoličan. Me vidimo samo, da si raztrgan in nimaš nikočar, ki bi ti kaj zašil, preveč raztrgano z novim nadomestil. Počakaj, ti bomo me zašile, ti bomo me naredile, kar potrebuješ. Za plačilo te ne vprašamo, nam bo že Bog plačal, za katerega delamo. To je prava, pristna krščanska ljubezen, ki ne išče svojega. Kdor je je deležen, se mu mora po gorki obleki, ki jo je ljubezen šivala, tudi srce ogreti, če ni že popolnoma zmrznilo.

Društvenice, kaj pravite na to? Ali bi se ne dalo res tudi po drugih čisto naših društvih osnovati tak šivalni odsek? Koliko bi se na ta način cerkvi stroškov prihranilo. A-

meriško cerkveno blago oz. oprava je slaba, se hitro raztrga. Večnih kolekt je duhovnik prav tako sit kot ljudstvo. Enako pa duhovnik prav tako ne gre rad s kakimi franžami, ki mu vise od plašča, pred altar, kakor ga ljudstvo ne gleda rado. Koliko hvaležnega cerkvenega dela bi imel tu tak šivalni odsek. Ponekod imajo v ta namen posebna altarna društva. A ni potrebno posebno društvo, ga čisto lahko nadomesti odsek maternega društva, morda združen z enakim odsekom Marijine družbe.

Večinoma se v vsakem Maternem društvu ali Marijini družbi dobe posamezne članice, ki se iz lastnega nagiba lotijo tega bogoljubnega dela. Predsednica našega Maternega društva, Mrs. Kobal n. pr. včasih po cele noči krpa cerkveno obleko in dela novo. Toda za eno je preveč dela, ker nima samo to. Ko bi jih več kako prosto urico temu posvetilo, bi šlo lahko, vse bi se naredilo, cerkvi marsikateri dolar prihranilo, ki bo sicer itak na župnijo padel. Mrs. Hoge lepa hvala, da nas je na to misel napotila. Upamo, da ne zastonj.

II.

Gilbert, Minn.

Draži g. urednik.

Ko sem brala dopis iz Eveletha, od članice Društva krščanskih mater in žena, se je tudi v meni zbudila želja napisati par vrstic o društvenem delovanju tukaj na Gilbertu. Tudi pri nas imamo obojno društvo, moško najsvetejšega Imena in žensko Krščanskih žena in mater, ter še Oltarno društvo. Ni moj namen obširneje opisovati njih delovanja. Morda je, ali pa še bo kaka druga to storila. Le eno misel, ki jo je sprožila evelethska dopisnica, naj še jaz malo podprem. To je misel ure molitve, ali častne straže pred Najsvetejšim, ki je po mnogih župnijah že vpeljana. Tudi meni se večkrat ob nedeljah popoldne stoži po starem kraju, ko mislim, kako tam naše matere in žene kleče pred Jezusom v tabernakeljnu in molijo uro molitve, kar je bilo nekaj tudi moje veselje. Po mojem mnenju je to v Ame-

riki še bolj potrebno, kakor je bilo vsaj prej v starem kraju. Vsaka župnija ima več kot preveč bogomrzkih in pozabnih ljudi, ki žalijo Jezusa v Najsvetejšem zakramentu in kličejo prekletstvo za župnijo. Da Jezusa potolažimo in mu za ta žaljenja zadostimo, bi bilo nedvomno lepo in njemu drago, če bi se gotove dneve zbrala vsa verna župnija pred tabernakeljnom k uri molitve in tako Jezusu pokazala, da tudi njo boli ta nehvaležnost, s katero mu zgubljeni sinovi in hčere plačujejo njegovo brezmejno ljubezen do nas.

Gospod urednik, jaz Vam želim prav trdnega zdravja, da bi mogli tudi za to kaj storiti, da bi se ta lepa misel skoraj uresničila po vseh naših nasebinah.

Naročnica Ave Maria.

Prav vesel sem tega poziva, vesel zlasti zato, ker je izšel iz srede naših žena samih. To je dobro znamenje, da si naše ljudstvo zopet žele evharističnega Solnca, ki jih je zadnja leta v stari domovini, tako ljubko obsevalo in jih ogrevalo. Jaz od svoje strani sem pripravljen vse storiti, da nam skoraj zopet posije skozi oblake. Kakor vam je znano je pred par leti Ave Maria imela poseben korner pod naslovom: Častna straža, ki je bil posvečen apostolatu evharističnega češčenja. Da bi ta apostolat tim vspesnejše vršili, smo ta korner pred tremi leti spremenili v lastni list "Glasnik presv. Srca Jezusovega." Ta ima zdaj nalogo to češčenje razširjati. Ker vneto vrši svojo nalogo, bi bilo želeto, da bi imel več naročnikov. Kdor ima naročenega, na tega vedno lahko računate, da ko izide mobilizacija za častno stražo, ga ne bo manjkalo. Dobro bi bilo, da bi čimprej mobilizirali vse prijatelje evharističnega češčenja, da bomo imeli l. 1926, ko bo v Chicagi svetovni evharistični kongres vse že lepo organizirano in da bomo mogli Slovenci kot samosvoja močna in junaška straža tabernakeljna nastopiti in si tudi tu pridobiti pred svetom naš nekdanji častni narodni naslov: Ver-ni slovenski narod. Bog daj!





PO AMERIKI.

Vesele in žalostne iz Puebla. Nekdanji učenec naše slovenske šole Rev. Georg Luba, O. S. B. je imel 10. jun. v cerkvi sv. Antona svojo novo sv. mašo. Slavnosti govor je imel njegov rojak in sošolec Rev. Leo Rehak, O. S. B. Rev. Ciril Zupan O. S. B. se ni mogel udeležiti te vesele slovesnosti svojega nekdanjega učenca, ker je bil isto nedeljo slavnostni govornik na srebrni sv. maši Rev. John Peršeta v Kansas City, Kans. Pri fari (Grove) se pridno pripravlja tridnevni fair v prid cerkve, ki jo je treba na novo dekorirati. Na Besemerju je pa nujno potreba nove šole. Zveza slovensko-hrvatskih mater je v ta namen te dni priredila Picnic. Kar je dobrega je vse pridno pomagalo. Še nekaj bolj zaspanih je to navdušenje na novo ogrlo za cerkev in šolo. Veliko jih pa še spi. Kakoršne matere, take seveda hčerke. Za obleko in moko vse, za cerkev nič. Toda skušnija uči, da je iz take moke slab kruh. Prej ali slej ga taka dekleta s solzami ugrizne.

P. C. Z.

Novi chicaški župan — katoličan. Vroč boj se je bil v začetku aprila za chicaški županski stol. Resna kandidata sta bila katoličan, Kolumbov vitez, William E. Dever in protestant in prostožidar Artur C. Lueder. Prvi je član demokratske stranke, drugi republikanske, ki je zdaj pri glavnem krmilu. Protikatoliški elementi, mej njimi posebno Klani, so storili vse, da bi Luederju priborili zmago in se pod njegovo vlado dobro imeli. A kakor je videti, je Chicaga pri vsej lumpariji, ki je nagromadena v mestu, vendar še toliko zavedna in poštena, da je izvolila katoličana z večino 103.000 glasov. Tako je že drugo največje mesto v Ameriki za New Yorkom, dobilo zavednega katoličana za župana. Novi župan je eden tistih, ki so hodili "od pluga do krone." Kot sin bostonskega strojarja se je prvotno oprijel obrti svojega očeta. Kot zrel mož je prišel po svoji obrti v Chicago. Tu je začutil, da, da mu je Bog dal plavo za kaj drugega kot za to, kako se kože stroje. Šel je v večerno šolo in po letih truda in napora postal odvetnik. Deset let kasneje se je povselpal do aldermana. Kmalu za tem je bil na izvoljen za sodnika, v kateri službi je bil dozdej, ko mu je ljudstvo poverilo vodstvo tega

ameriškega Babilona. Upamo, da bo marsikaj drugače v mestni upravi. Bog daj da boljše, kakor je bilo doslej.

Zgovorne številke. Preteklo leto se je po statističnih podatkih v Združenih državah naveličalo življenja 13.350 oseb, obojega spola. Mladinski samomori so se v zadnjih treh letih podvojili. Leta 1919. jih je statistika konstatirala 477; lani pa 900. Kako vendar to, da se celo v zlati, raznih udobnosti polni Ameriki, ljudem vedno bolj studi življenje? V oholi, pa tako ponižani Nemčiji, ter sestradani Nemški Avstriji, bi bilo sorazmerno število samomorov umljivo. A v Ameriki? Statistiki navajajo različne vzroke, mladostne ženitbe, skrahirani šolski sistem, razorano družinsko življenje. Gotovo vse to je ljudem potiskalo samomorilno orožje v roke. A vse to se lahko strne v en glavni vzrok, ki je korenina vseh drugih, to je bil verski banekrot dotičnih. Brez vere je samomortacega, ki mu totransko življenje nudi več trnja, kot cvetja, nekaj logičnega.

"Vesel" dogodek prohibicije. Prohibicija je doživela nov "vesel" dogodek. Povila je hčerko z imenom Narkoza. Ta je šele pravi "frihtele" ki mater za več kot sto procentov "bita." Silno se razpasuje zlasti po mestih uživanje narkotičnih sredstev, ki človeka, ki se jim je vdal, še hujše zasušijo, kot alkohol in imajo še veliko slabše posledice za njegovo telesno in duševno življenje. To je res pravi strup, ki bi ga smele imeti samo lekarne in ga prodajati le pod strogo zdravniško kontrolo. Brezmejna ameriška dobičkaželjnost ga je pa v tej dobi suše kontrobandirala na splošni trg. Seveda si vsak, ki ne more brez "okajenja" živeti, rajši privoščil primeroma majhne in cene količine tega, kakor dragega alkohola, ki ga še težko dobi. Ko pa v kratkem postane njegov suženj, je zgubljen. Ali bo od njega konec vzel, ali si bo pa v obupu, ker vidi, da se ne more iztrgati iz njegovih krempljev, sam končal življenje. Oboje vrste slučajev se dan za dnem bolj množe in to celo mej mladino. Da se ljudstvo ubrani te sramotne sužnosti, je detroitski škof Rt. Rev. Gallagher izdal na vse organizacije svoje škofije apel, naj z združenimi močmi nastopijo proti temu novemu grobokopu ameriških narodov.

Ave Maria in — Trocky. "Kako pa ta dva prideta skupaj?" bo kdo rekel. "Pa

se ta rdeči car menda vendar ni na Ave Maria naročil?" Tega se menda ni ravno bati. Resnica pa je da sta se Ave Maria in Trocky enkrat mimogrede malo seznanila. To je bilo kmalu po njeni ustanovitvi v New Yorku. Kje se bo najceneje in najprimerneje tiskala, to je bilo takrat pri skromnih finančah glavno vprašanje. Ko si je njen ustanovnik in prvi urednik Rev. Kazimir s tem problemom belil glavo, je prišel do zaključka, da bi zaenkrat morda še najbolje kazalo, se obrniti na najbližjo tiskarno, nasproti naši njujorški rezidenci. Sicer je vedel, da je lastnik čifut, vedel je pa tudi, da so taki čifuti, ki so šele v začetku svoje bizniške kariere, navadno najbolj zmerni v cenah. Gre, k njemu, pove kaj hoče, a dobi odklonilen odgovor, češ, da njegova mala tiskarna služi drugim namenom. Takrat ustanovnik Ave Marije še ni vedel, da je imel, opravka s tistim Trockyjem, ki se je kmalu potem kot repatica pojavil na krvavo-rdečem ruskem nebu, drugače bi si ga bil malo bolje ogledal. Pač pa mu je pozneje postalo jasno, kake namene je imela njegova tiskarna.

V boj za katoliško šolo. Ta mobilizacijski oklic je sklenil in objavil upravni odbor naše katoliške centrale N. C. W. C. na svoji seji v Chicagi. Ne le nadaljne prodiranje framasonerije hoče ustaviti, ampak tudi vse storiti, da si zgubljeno postojanko v Oregonu, ki jo zmagavec pravkar utrjuje, zopet osvoji. Vsi udeleženci seje, škofje in pravni izvedenci, so bili enega prepričanja, da je oregonska postava, ki je tamkajšnjim katoliškim šolam zadala smrtni udarec, v kričečem nasprotju z našo ustavno svobodo in naravnimi vzgojnimi pravicami starišev, kakor tudi s pravicami katoliške cerkve. Sklenilo se je intenzivno podrobno delo, za uveljavljenje teh prirojenih in ustavno zajamčenih pravic, kakor tudi potrebna finančna pomoč. Gotovo je lažje postojanke držati, kot pa zgubljene nazaj osvojevati. A ker je prva padla, padla v prvi vrsti radi zaspanosti katoličanov, je neizogibno, da se preide v ofenzivo, naj bodo žrtve še tako velike, ker so sicer vse druge postojanke v nevarnosti, da padejo.

PO JUGOSLAVIJI.

Velika noč v Sloveniji je bila letos kljub žalostnim razmeram le vesela. Ka-

kor so Judje velikonočno nedeljo žalostni povešali glave, ko se je raznesla novica: “Vstal je!” tako tudi slovenski Judje, ki bi Kristusa v Sloveniji rajši danes križali, kot jutri. Kako so bili pijani namišljene zmage nad njim, o kateri so mislili, da jo imajo že v žepu. Srbska sulica, če že ne slovenska, tako so mislili, bo Kristusu prebodla stran, ter zapečatila njegovo smrt in grob. Osemnajstega marca so pa pečati popokali, slovensko ljudstvo je odvalilo kamen od groba in Kristus je v Sloveniji tako veličasten vstal, kakor morda še nikoli. Če berete volivni izid, vidite povsod Slovensko ljudsko stranko na prvem mestu, razun vedno zaspane Ljubljane in še par starih liberalnih gnezd. Ves hrušč in trušč krščanih Judov, vse mazanje in teroriziranje, vsi potujoči ministri, njih grožnje in njih obljube, vse je bilo zastoj, naše ljudstvo ni hotelo in ni hotelo za njimi in z njimi kričati: Križaj ga! ampak je enoglasno iz polnih src zaorilo: Kristus je naš kralj! Razočarana zdaj gleda vsa slovensko-srbska čarana in premišljuje, kako bi najbolje prebolela velikanski poraz, ki ga očitno priznava. Ko bi bila Slovenija avtonomna, bi se zanjo začeli zopet zlati časi miru in napredka. Zdaj pa, ko je najmanjši del Jugoslavije, bo treba še mnogih bojev, predno uveljavi svojo tako enodušno izraženo voljo, da se za tako mater, kakor ji je Jugoslavija zdaj, lepo zahvali. Kakor vse kaže je to še daleč. Sicer so zadnje čase nekatera znamenja kazala, da ne bo več treba tako dolgo čakati, če bo narodova volja, ki jo je pri volitvah pokazal, res kaj veljala. Saj se je ogromna večina Hrvatov pod vodstvom Radiča istotako jasno in glasno izrazila proti trinoški hegemoniji Srbov. Prišlo je celo do neke zveze mej Hrvati in Slovenci za skupni nastop proti centralistični vidovdanski ustavi, ki je Slovence in Hrvate srbstvu zaslužila. A vse kaže, da Srbi tudi v tem slučaju ne mislijo nazaj dati, kar so na krožniku ljudski zastopniki slučajno, če bi imeli ljubliki zastopniki ustavnim potom izvojevati avtonomijo, ali še kaj več, mislijo uvesti vojaško diktaturo, da s prusaško silo ukrote nezadovoljne brate in jih če ne z lepo, pa z grdo spravijo pod eno kapo. Srbi imajo prav tako že narejeno Jugoslavijo, kakor je bil, kakor Rev. Trunk piše, koroški plebiscit že prej narejen, predno je bil razglašen. Vprašanje je le, če jim bo “ratalo.” Kajti mej Koroško in antanto na eni strani, ter mej Srbi in ostalimi narodnostmi v Jugoslaviji na drugi strani, razmerje ni enako. Če se ne bo Srbija tudi v tem uračunala, kakor se je te dni, ko je hotela Bolgarijo kar lepo brez krčmarja kasirati, a so ji večje sestre povedale, da ima malo prevelik apetit ter ji zapovedale, naj nabrašne meč lepo mirno nazaj v nožnico vtakne. Se razume, da se na kake strice iz Amerike, ali odkod drugod ni zanašati, ker je to naš domači preprij. Seve, če bi se Slovenci in Hrvati s Srbi v podobni kake revolucije pomerili, bi ti

strici takoj prišli čez mejo “red delat.” To je pa tudi ena taka beseda, kakor rekvirirati, po domače krasti. Gotovo je, da naša mila domovina zdaj ne leži na neznih, duhtecih rožah, temveč na bo-decih nežah in zgočih koprivah.

PO DRUGIH KRAJIH.

Protestantizem v razsulu. Hrbtenica vsega protestantizma je bila Nemčija in sicer “kajzerska” Nemčija, kakor je bila pravoslavja carska Rusija. Nemški “kajzer” je bil papež protestantizma, kakor ruski car pravoslavja. Ne kaka notranja sila je držala protestantizem in pravoslavje skupaj, ampak zunanja moč koncentrirana v rokah teh dveh samodržcev, “kajzerja” in carja. Komaj je preteklo par let po strmoglavljenju carstva, že se je pravoslavje razcepilo ne vem na koliko cerkva. Protestantizem je sicer že zdavnaj šel v franže, a železna pest “kajzerjev” združene Nemčije, zlasti Viljema Zadnjega, je znala te raztresene ude vsaj na zunaj zvezati v eno celoto. Po njegovem padcu so protestantje v verskem oziru mnogo na slabšem kot pravoslavni. Oficielno pravoslavje je sicer suha veja brez soka, a v ljudstvu, zlasti v Rusiji, ki je srce pravoslavja, polje še živahno versko življenje. Protestantizem je tudi na znotraj, glede verskega čustvovanja in življenja v zadnjem štadiju jetike. Ljulika, ki so je sejali tisti, katerih dolžnost bi bila sejati zdravo seme, je pognala in s svojo bohotno rastjo zadušila plemenito rast. Pastorji sami, ki so se toliko časa pripravili o verskih resnicah, da jim nazadnje ni ničesar ostalo, niti Kristus-Bog, so prevzeli vlogo hudobnega človeka, ki je ponoči, ko so drugi spali, zasejal ljuliko. Zato danes takorekoč v zraku vise. “Kajzerja” ni, da bi se mogli prijeti za njegovo železno roko, v ljudstvu nimajo zaslonbe, ker vedo, da mu niso bili pastorji-pastirji, ampak mercenarii-najemniki. Radi bi se na novo orientirali, a ne vedo kako. Koli-kor glav toliko misli. Je povsem umljivo, če so nekam zmedeni in nervozni. Ta nervoznostv centru protestantizma, se pa bolj ali manj javlja tudi na skrajnih točkah, v Angliji in Ameriki. Anglikanski protestantizem se še hitreje razkraja, kakor se je prej. Bogati ameriški, ki sloni na raznih dolarskih “kajzerjih” in carjih, si hoče z raznimi ekstravaganca-mi: prohibicijo, plavo nedeljo in podobnimi obupnimi poskusi pomagati na trdnejša tla. Tudi besnost naših protika-toliških fašistov Ku Klux Klanov je en tak obupni pokret. Ko se človek potap-lja je vsako sredstvo dobro in dobrodošlo. Božji mlini so v obratu in ti vedno dobro meljejo.

“Boljševizem v smrtnem boju.” Tako je naslov knjžici, ki jo je spisal Italian Zingarelli. Jeli ima to kako stvarno podlago, ali je le želja celega kulturnega sveta, je treba še počakati. Rusija je v krogu narodov velika sfinga. Boljševizem je bil že tolikokrat v agoniji, smrtnem boju, kakor Lenin. Vsekako se pa zdi, da se tamkajšne razmere bližajo svo-

jemu zenitu, svojemu višku. Boljševiki so svoj lok do skrajnosti napeli. Nič čudnega ne bo, če poče. Sovjetska vlada, katere zli duh je zdaj čifut Trocky, je napravila zadnji obupni poizkus, prisiliti ljudstvo, da bi se sprijaznilo z rdečimi nebesi. Ker se pa globoko verni ruski duši vedno bolj toži po nebesih, ki mu jih obljublja in daje vera, hočejo boljševiki to z vsemi silami in sredstvi za-treti. Pred par meseci je sovjetska vlada izdala “ukaz”, da se imajo zapreti vse katoliške cerkve po Rusiji in da se niti v privatnih prostorih ne sme vršiti nikako bogoslužje. Temu satanske-mu nasilju se je katoliška duhovščina pod vodstvom nadškofa Čepļjaka praktično uprla. Po zasebnih hišah je opravljala bogoslužje in poučevala krščanski nauk. To je rdeče peteline tako ujezilo, da je dala vsch petnajst kat. duhovnikov z nadškofom aretirati in jih postavila pred sodišče. Genljiv prizor je bil dne 4. marca pred Nikolajevem kolo-dvorom v Peterburgu. Ves katoliški Peterburg — okrog 50.000 katoličanov šteje — se je zbral tam. Ko je rdeča banda pripeljala nadškofa in petnajst duhovnikov, da jih odžene v Moskvo pred sodišče, je nastal glasen jok osirotele črede. Vse je hotelo še enkrat prejeti blagoslov svojega junaškega nadpastirja, ki je moral radi njih pred sodišče. Še pravoslavni se niso mogli zdržati solz. Kaj se je v Moskvi godilo z njimi in kakšen je bil izid poroča moskovski korespondent njujorškega Herald. Pod predsedstvom znanega Krilenka, bivšega “feldvebelna” poznejšega boljševiškega generalissima, je sodnik Kelkin vsacega izmej duhovnikov posebej vprašal, če so mladino pod osemnajstim letom res zasebno poučevali v krščanskem nauku. Na kar so vsi po vrsti odločno odgovarjali: Da! Potem jim je sodnik prebral sovjetsko “postavo,” ki prepoveduje mladino pod osemnajstim letom z verskimi “bajkami trapiti.” Za tem jim je bilo stavljeno vprašanje, če so potem, ko so jim bile cerkve “postavno” zaprte, še maševali. Zopet je bil krepi “Da” odgovor. Sledilo je vprašanje, če bodo to še kdaj storili. In zopet je bil samo energični Da odgovor. Potem jim je bila dana alternativa, ali, ali. “Rim tako uči,” je dejal sodnik, “sovjetska vlada ravno nasprotno. Komu se boste pokorili, ali Rimu, ali rdeči Rusiji?” Trenutno je nadaj je mislil, da se pomišljajo, da jim je stal molk. Judovski sinedrij v drugi izodločitve težka. Takrat se pa najmlajši mej njimi in najneustrašnejši, ki je to bando naravnost preziral, oglasi: “Rimu!” Rimu . . . Rimu . . . je potem šlo od prvega do zadnjega. Kocka je padla, obsodba je bila zapečatenjena. Bila je stroga. Nadškof in njegov generalni vikarij Dudkijevič, sta bila obsojena na smrt, drugi na večletno ječo. Ko je nadškof slišal, da ga čaka smrt, je objel svojega zagovornika, nekega pravoslavca in oba sta se zjokala. Komaj je svet zvedel o tej obsodbi, ki ima svoj par samo na Pilatovem dvoru, je začelo deževati protestov od vseh strani celega sveta. Vlade,

katoliške in nekatoliške, katoličani, protestanti, judje, celo socialisti, seveda ne take provalice kot so slovenski, vse je ogorčeno obsojalo to barbarstvo. Na podlagi teh protestov ali kakor sovjeti pravijo že prej, je bil nadškof pomiloščen na 10-letno oz. dosmrtno ječo, ne pa njegov generalni vikarij. Tega so odvedli v ječo, kjer je bil od zadaj v glavo ustreljen. Izvršitev obsodbe potrjuje tudi sovjetska vlada. Ista usoda, kakor katoliško duhovščino, čaka tudi pravoslavno, ki je ostala zvesta svoji cerkvi. Vrhovnega poglavarja pravoslavne cerkve, patriarha Tihona in več duhovnikov, so že postavili pred sodišče. Kakšen bo izid še ni znano. Najbrže ne dosti boljši, kakor glede katoliških duhovnikov. Jud ni nikoli v zadregi za vzroke. Toda prej ali slej pride ta nedolžna kri, ki jo prelivajo, tudi nanje, kakor je prišla nad njih očete kri kalvarijske žrtve.

Little Flower — blažena. Kdo je ta "Mala rožica," je večini katoličanov že znano. To je Sestra Terezija od Deteta Jezusa, karmelitarica. Navadno se imenuje Mala Terezija, kar so sicer tako prozaični Angleži pesniško izrazili z

Little Flower. Dasi je bila članica najstrožjega ženskega reda, karmeličank, se vendar zdi njena pot do svetniške popolnosti kakor z rožami posuta. Če človek bere njen zanimiv življenjepis, dobi vtis, da svetnik ali svetnica postati vendar ni taka coprnija, kakor mnogi menijo. Ona je to v enem oziru prav na lahko vzela. Bogu je rekla: Tu-le me imaš za igračo. Naredi z menoj kar hočeš. Če me ljubeče vzameš v roko, kakor otrok novo igračo, mi bo prav; če me v kak kot zalučaš, kakor otrok igračo, ki se je je naveličal, mi bo tudi prav. Bog se je tega držal, ona pa tudi. Včasih jo je ljubeče prijel za roko, včasih jo je pa tudi trdo stisnil in pokoril. Ona je pa vedno enako ljubeče poljubljala roko božjo, naj jo je božala ali tepla. Tako je zgodaj dozorela za nebesa in za altar:

Božji blagoslov. Saj veste, kaj razumem pod tem božjim blagoslovom. E-na ali druga mati, četudi ne morda izmejnoročnic Ave Marije, se bo pri tem malo nasmehnila. Bodi, dasi bi bilo boljše, da bi se zjokala. Tistim v tolažbo in pogum, ki imajo to še za božji blagoslov, naj povem, da je bil največji božji blagoslov navadno v tistih družinah,

ki so to reč Bogu prepustile. V dokaz nekaj zgodovinskih podatkov: Sv. Bernard je bil tretji izmed sedmih otrok, sv. Tomaž Akv. šesti otrok, sv. Ignacij Lojolski trinajsti. Sv. Vincenc Pav. in sv. Janez Berchmans sta izšla iz družine s petimi otroci, sv. Alfonz Ligvorij, sv. Marjeta Marija iz družine s sedmimi otroci; sv. Alojzij, bl. Grinjon monfortski, Bernardka Lurška iz družine z osmimi otroci; sv. Janez Krstnik de la Salle, bl. Bernardin Feljterski iz družine z desetimi; sv. Terezija, bl. Katarina Labour iz druž. z enajstimi otroci; sv. Benedikt Jožef Laber iz družine s petnajstimi, sv. Pavel od Križa iz družine s šestnajstimi, sv. Francišček Borgia iz družine s sedemnajstimi, sv. Katarina Sijenska celo iz družine z dva in dvajsetimi otroci, vsi iste matere. Pa ravno ta zadnja, ki bi morala biti po sodbi modernih padarjev človeške družbe popolni kreten, je bila velika žena, ki je za časa tako zvane "babilonske sužnosti" papeštva v Avignonu samim kardinalom levite brala in največ storila, da se je papež Gregor XI. vrnil iz "babilonske sužnosti."

R A Z N O .

ZAHVALE.

Prisrčna hvala Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo. Prilagam za eno sv. mašo njej na čast, \$9 pa za kinč njenega altarja na Brezjah.

Mrs. Mary Hegler, Pueblo, Colo.

Tudi jaz sem dolžna se javno zahvaliti, ker sem bila v stiski uslišana. V podporo Marijinemu listu pošiljam \$2.

Mrs. John Susha, Sheboygan, Wis.

S hvaležnim srcem tudi jaz javljam javnosti, da sem pri presv. Srcu Jezusovem in Mariji vedni Pomočnici dobila za kar sem prosila. Prilagam mali dar.

Katarina Simonich, Joliet, Ill.

Bila sem nevarno bolna. Z zaupanjem sem se obrnila do "Zdravja bolnikov" in hvala Bogu in Mariji ne zastoj. Zato se tu javno zahvalim za uslišano prošnjo in prispevam za Ave Maria mali dar.

Frances Dremelj.

Iz srca se zahvalim prebl. Devici Mariji in sv. Ani za uslišano prošnjo in se še nadalje priporočam za milostno varstvo.

Mrs. Frances Gasperich, Joliet, Ill.

Bolna sem se podala na deželo. Takoj sem spoznala, da mi je bolje v svežem podeželskem zraku. Ker je pa sam zrak včasih preslab zdravnik, sem se obrnila na boljšo zdravnico prebl. svojo nebeško Mater. Milostno mi je pomagala. Upam, da bom kmalu zopet na

svojem mestu. Prilagam \$1. za Ave Marijo. **Kat. Pavlič, Dover, N. J.**

DAROVİ ZA AVE MARIJO.

Po \$5.00:

Mary Otoničar, Cleveland, Ohio, za Glasnik.

Po \$2.50:

Agnes Novak, Greaney, Minnesota.

Po \$2.00:

Mrs. John Susha, Sheboygan, Wis. Neimenovana, Barberton, Ohio.

Po \$1.00:

Frank Ulčar, Gilbert, Minn. Za Glasnik. Frank Skul, Cleveland, O.; Paulina Lunder, Cleveland, O.; Mary Zot, Cleveland, O.; Mary Okečič, Pueblo, Colo.; Agnes Jordan, Willard, Wis.; Mrs. J. Grandlic, Sheboygan, Wis.; Ana Peršič, Greaney, Minn.; Mrs. Neža Ložar, Ely, Minnesota.

Po 50c.:

Apolonia Kern, Gilbert, Minn. Za Glasnik. Johan Knaus, Gilbert, Minn.; Ivana Kodrič, Cleveland, O.; Math. Flajnk, Cleveland, O.; J. Mevžek, Newark, N. J.; Johana Flek, Greaney Minn.; Maks Krolnik, Grafton, Wis.; J. Progar, Whiting, Ind.; Mrs. Lužar, Cleveland, Ohio.

ZA SV. MAŠE K MARIJI POMAGAJ.

Jennie Zupančič, Cleveland, O. za zdr. \$2 (2); Jernej Intihar, Dodson,

Ma. po nam. \$2 (2). Anton Stiglic, Sheboygan, Wis. v zahv. \$4.50 (4); Mary Urbanija, La Salle, Ill. po nam. \$1 (1); Joe Planinšek, Uniondale, Pa. v d. nam. \$1 (1); A. in K. Selau, Forest City, Pa. za zdr. \$1 (1); Mrs. Taucher, Rock Springs, Wyo. v zah. \$1 (1); Helen Maren, Gilbert, Minn. v dob. nam. \$3 (3); Mary Jakopič, Steelton, Pa. po nam. \$5 (5); Ter. Stefanič, Tower, Minn. po nam. \$2 (2); John Hladnik, po nam. \$1 (1); at. Shonta, Chicago, za raj. s. star. \$2 (2); Mary Fatur, Lansing, O. za raj. star. br. in sestr. \$5 (5); Antonija Berus, Bridgeport, O. za zdr. \$5 (5); John Molek, Forest City, Pa. po njeg. nam. \$5 (5). Ivana Gal, Johnstown, Pa. za r. moža \$5 (5); Mary Hegler, Pueblo, Colo. n. č. M. B. \$1 (1); Neim. po nam. \$1 (1).

DAROVİ ZA K MARIJI POMAGAJ.

Mary Hegler, Pueblo, Colo. \$9.00 za mil. kapelo; Jernej Intihar, Dodson, Ma. \$0.50; Marko Blut, Joliet, Ill. \$0.50; Ana Blut, Joliet, Ill. \$0.50; Apolonijo Kostelc, Joliet, Ill. \$0.50; Agnes Sodoc, Joliet, Ill. \$0.25; Mary Trlea, Joliet, Ill. \$0.25; Neimenovana, Forest City, Pa. \$0.50.

Te sv. maše oz. darovi so došli od 7. maja do 6. junija in bili odposlani na Brezje 7. junija.

VPRAŠANJA IN ODGOVORI.

Vprašanje: V starem kraju so nam s prižnice brali škofovo pismo, v katerem so bili gotovi protiverski časopisi imenoma prepovedani. Tukaj jih pa noben škof ne prepove, dasi imamo dosti časopisov, ki so stokrat slabši, kakor so bili starokrajski. Ali se jih zato sme brati, ker niso izrecno prepovedani?

Odgovor: Nikakor! Kujige, časopisi, ki pišejo proti veri in zdravi morali ali nravnosti, so po naravni in božji postavi prepovedani, če tudi iz kateregakoli vzroka po cerkveni niso. Ko bi mi tu v Ameriki imeli svoje narodne škofo, kakor jih imajo v starem kraju, ki bi poznali vse razmere v katerih živimo, poznali vse žive in tiskane sovražnike naše sv. vere, bi časopise, kakor so: Glas Svobode, Prosveta, Proletarec, Čas, Enakopravnost, Glas Naroda, gotovo tudi nravnost in izrecno prepovedali, ker vsi spodkopavajo vero, ali pa širijo versko brezbrizje, kakor Glas naroda. Ker pa tu nimamo svojih višjih pastirjev, da bi nas na vsacega volka, ki se nam bliža v ovčjem oblačilu takoj opozorili, moramo biti sami oprezni. Kakor hitro spoznamo, da kak časopis napada to, kar nas cerkev uči, piše v nasprotnem smislu; nam zdrava pamet in vest, mesto škofa, povesta, da takih grobokopov vere ne smemo ne naročati, ne brati, ne na kak drugi način podpirati. Mnogi naši ljudje pa v tem oziru nimajo nikakega "zrajtala." Primerilo se mi je že, da sem prišel v družino, ki se mi je opisovala kot vzorna katoliška družina, stebber župnije. A na mizi sem videl Glas Naroda. Gospodar se mi je še pobahal, da nasprotno časopisje nima pristopa v njegovo hišo. Glas Naroda je menda v njihovih očeh izrazilo katoliški list. Čul sem o neki članici Marijine družbe, ki je baje dejala, da je G. N. all right list, četudi včasih malo duhovnike "pegla," saj dekleta tudi. Ne mislite, da je do mojem vsak list protiverski, ki včasih tudi kakega duhovnika v roke vzame. Če je zaslužil naj ga le, seveda njega, ne duhovščino, ne stan. Toda vsak, ki je le darkrat imel G. N. v roki, ve, da je on po svoji koloni Petra Zgaga izmej vseh nasprotnih slovenskih listov v Ameriki najbolj svinjski. Marijino hčerko, ki se naslaja ob tem svinjaku, bi jaz kot župnik pri priči izbrisal iz Marijine družbe. Katoliška zavest pa taka!

Vprašanje: Jaz sem svoj business oglasil tudi v nasprotnih listih, ko je prišel agent v hišo. Domači župnik me je pa radi tega v roke vzel, češ, da se to ne sme. Rad bi vedel, kje je to prepovedano.

Odgovor: Prijatelj, v katoliški morali. Še stran bi ti navedel, ko bi ti latinsko znal. Greh je proti glavni zapovedi naše sv. vere, proti ljubezni. Ta greh se imenuje v katoliški morali cooperatio, to je soudeležba pri slabem dejanju. Čim bolj je tisti, ki slabo dela, odvisen od sopomoči družega, tim večji greh ima oni, ki mu na ta ali oni način pomaga. Pomagati komu pri slabem, grešnem je brez dvoma greh. Cello svetne oblasti, ki niso tako natančne

soudeležence tega ali onega kaznjivega dejanja v luknjo vtaknejo in udeležbi primerno kaznujejo. Mislite li, da neskončno pravični Bog tega ne bo storil? Se zelo motite, če tako mislite. Do zadnjega vinarja bo razdelil krivdo in škodo, ter dotičnemu predložil račun. Čim večji akcijonar pri slabem je kdo bil, večji bo račun. Vedite, navadni raznašavec slabih časopisov, ki je obenem raznašavec slabega, se bo moral radi tega pred Bogom zagovarjati. Enako zadnji stavec protiverskega časopisja. Še bolj seveda naročniki, dopisniki, uredniki in lastniki takih listov. Ti so prav tako odgovorni za vse zlo, ki je tak časopis napravi, kakor banditska družba, ki je napadla banko in jo oropala, dasi jih je morebiti par le na kakem kornerju stalo in opazovalo, če ni morda preteče nevarnosti. To naj bi se zlasti tisti zapomnili, ki svoj business v nasprotnih časopisih oglašajo. Oglasi so posebno za ameriško časopisje življenskega pomena, njih hrbtnica. Marsikateri bi takoj propadel, če bi ne imel oglasov. Oni ga vzdržujejo v njegovem satanskem apostolatu, oz. tisti, ki v njem oglašajo. Očitno je, da so za vse po niem povzročene zlo tudi soodgovorni. Res se, če je sôrazmerno važen vzrok, tudi v nasprotnem časopisu lahko to ali ono oglesi. Recimo, da bi bil business v svojem procvitu bistveno odvisen od nasprotnih odjemavcev. To se pa, kar tiče naše slovenske razmere, ne more reči. Naši verski nasprotniki sicer jako radi in polni sladkosti hodijo okrog naših busi-

nessmanov, kadar nabirajo oglase, če je treba pa kaj kupiti, bo sigurno šel k svojemu somišljeniku, ako ga ima le na razpolago. Ko bi se mi tako strogo držali pravila: Svoji k svojim, kakor se ga oni, bi se bil kak "Proletarec" že zdavnaj "stegnil." Naj si naši ljudje le sproti zabeležujejo, koliko jim dajo nasprotniki, v katerih časopisju so oglasili svoje podjetje, izkupiti, pa bodo videli, da so denar za oglas tja vrgli, protiverskemu časopisju in po njem zlu pa podaljšali življenje.

NE POZABITE

priporočati na društvenih sejah
društvam, ali posameznikom za tiskanje tiskovin

**KATOLIŠKO TISKARNO
"EDINOST"**

Vsa tiskarska dela se izdeluje lično, točno in po nizkih cenah. Pišite nam za cene predno oddate naročila drugim.

TISKOVNA DR. EDINOST
1849 W. 22nd Street, Chicago, Ill.

EDWARD V. SOURBIER

Edini katoliški pogrebnik

V STEELTONU

se priporoča Slovincem in Hrvatom

Na uslugo podnevi in ponoči

Bell Phone: 191

Front & Swatara Streets

STEELTON, PA.

ROJAKI

kateri želite dobiti iz starega kraja sorodnike ali prijatelje in jim želite poslati prošnje (Affidavit) se obrnite pis-

meno ali osebno na:

Michael Zeleznikar

SLOVENSKI NOTAR

(v uradu "Edinosti.")

1849 West 22nd Street,

CHICAGO, ILLINOIS.

